

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 57ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 945 - ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὕργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 57ο Τεύχος 945
Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2007

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θικῶν Ἑξαφύλλου:

«Τό χαῖρε τῶν μυροφόρων».
Φορητὴ εἰκὼν τοῦ 17ου αἰῶνος,
πού εὐρίσκεται εἰς τό βιβλίον
«Ἡ Βενετία τῶν Ἑλλήνων».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναστάσιμο μήνυμα.....	3-4
Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας 2007	5-15
Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων.....	16-17
Φωνὴ ἀπὸ παλαιὰ.....	18
Ἀφιέρωμα.....	19
Μικρά καὶ οὐσιώδη.....	20
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21-23

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἐν
ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε. ἐν τῷ κόσμῳ
θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ
νενίκηκα τὸν κόσμον.»

(Ἰωάν. ΙCΤ', 33)

ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΙΚΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ 2007

Ἀγαπητοί Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ
περιπόθητα.

Τήν Ἀγίαν καί πανένδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἀνά-
στασιν πίστει θερμῇ καί πόθῳ ζέοντι χαρ-
μονικῶς ἐορτάσωμεν, δοξάζοντες τήν ἄπειρον
Αὐτοῦ ἀγαθότητα καί εὐσπλαχνίαν ἐξ ἧς ἐγέ-
νετο ἄνθρωπος διά νά σώσῃ τόν ἄνθρωπον.

Ἀνέκφραστος καί μοναδική εἰς τό εἶδος της
ἡ πρός ἀνθρώπους ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καθώς ὁ
ἴδιος τήν χαρακτηρίζει: «Μείζονα ταύ-
της ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τίς
τήν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπέρ
τῶν φίλων Αὐτοῦ» (Ἰωαν.
ΙΕ', 13).

Θυσία φιλίας εἰς
τόν βωμόν τῆς ἀγά-
πης!

Τοσαύτη ἡ ἀ-
γαθότης καί
ἀνεξικακία τοῦ
εὐσπλάχνου Θε-
οῦ, ὥστε τοὺς
ἀμαρτήσαντας
ἀνθρώπους καί
ἀποστάντας ἐκ
τῆς δόξης Του, κα-
λεῖ φίλους ἰδίους
καί προσφέρει ἐαυ-
τόν θυσίαν ὑπέρ
αὐτῶν!

Πρός τί ὅμως ἡ ὑπέρ νοῦν
καί λόγον τοιαύτη προσφορά;

Τήν ἀπάντησιν δίδει ὁ ἴδιος λέγων:
«Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε
τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν Μονογενή ἔδωκεν ἵνα πᾶς
ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μή ἀπόλутαι ἀλλ' ἔχει
ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωαν. Γ' - 16).

Θυσία ζωῆς ἀνεκτιμήτου διά σωτηρίαν ἐνό-
χων ἁμαρτωλῶν!

Τήν ἀνερμήνευτον εἰκόνα τοῦ μυστηρίου τῆς
ἀγάπης τοῦ Θεοῦ δίδει ἡ μορφή τοῦ Ἑσταυρω-
μένου!

Ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ,
συγκάθεδρος ὢν τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι

θυσιάζεται ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ μεταξύ δύο κα-
κούργων ληστῶν, πρός ἀπολύτρωσιν τῶν πι-
στευόντων εἰς Αὐτόν!

Φρικτόν καί ὑπέρ νοῦν τό μυστήριον τῆς
θείας οἰκονομίας!

Αἷμα θεϊκόν ρέει ἐπὶ τῆς γῆς ἵνα ἀποπλύνῃ
τόν ρύπον τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδάμ καί προ-
σφέρεται ὡς λύτρον διά τήν ἐξαγοράν τοῦ
αἰχμαλώτου γένους τῶν ἀνθρώπων.

Θυσιάζεται ὁ Πλάστης διά τήν σωτη-
ρίαν τοῦ πλάσματος!

Καθορᾶται νεκρός, ὁ ἀθά-
νατος ἕνεκα τῆς θανα-
τικῆς ποινῆς τῶν πρω-
τοπλάστων, διά νά
ζωώσῃ καί ἀπαθα-
νατίσῃ τόν νεκρω-
θέντα ἄνθρωπον.

Ἡ κτίσις συ-
μπάσχει μετὰ
τοῦ Ἑσταυρωμέ-
νου Ἰησοῦ, ὁ δέ
Ἅγ. Διονύσιος ὁ
Ἀρεοπαγίτης, ἐκ
τῆς πόλεως Ἀλε-
ξανδρείας βλέπων
τό σκότος τοῦ
οὐρανοῦ ἐκτός χρο-
νικῆς περιόδου ἐκλεί-
ψεως ἡλίου, ἔντρομος
ἀναφωνεῖ: «Εἰ Θεός πάσχει
ἢ τό πᾶν ἀπόλутαι!!»

Ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη καί ἡ γῆ ἐσα-
λεύθη τῷ φόβῳ! Ἐκστασις καί τρόμος κατα-
λαμβάνει τὰς οὐρανίους δυνάμεις, ὅχι ὅμως καί
τὰς σκληράς καρδίας τῶν σταυρωτῶν Ἰουδαί-
ων.

Ταῦτα δέ πάντα πληροῦνται ὡς προφητικαί
προρήσεις, διότι οὐδεὶς, ἀπολύτως οὐδεὶς ἄλλος
τρόπος ὑπῆρξε διά τήν ἐξαγοράν τοῦ Ἀδάμ καί
τοῦ γένους του ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἄδου.

Τό μέγα καί φρικτόν γεγονός, δηλοῖ ἀφ' ἐνός
τό πολύ βάρος τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδαμιαίου γέ-
νους καί ἀφ' ἑτέρου τήν ἀξίαν τῆς ἀθανάτου
ψυχῆς βεβαιουμένην διά τῶν λόγων τοῦ Κυρίου:

«Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» Ὁπερ ἐρμηνευόμενον σημαίνει ὅτι σύμπας ὁ κόσμος δέν ἔχει τήν ἀξίαν μίας ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἐχρειάσθη διά τοῦτο ἡ θυσία τῆς ὑπερτάτης θεανθρωπίνης ζωῆς εἰς ἐξιλασμόν καί ὡς μοναδικόν ἀντιστάθμισμα διά τήν ψυχικήν σωτηρίαν, κατά τόν θεῖον Παῦλον:

«Ἐπειδή γάρ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος καί δι' ἀνθρώπου ἡ ἀνάστασις νεκρῶν. Ὡςπερ γάρ ἐν τῷ Ἀδάμ πάντες ἀποθνήσκουσι, οὕτω καί ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται» (Κορ. Α' ΙΕ-20).

Τοῦτο τό σωτήριον μήνυμα εὐσεβεῖς φιλέοιτο, εἶναι ἡ πεμπτουσία τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ Θεοῦ ἔργου.

Ὁ Χριστός Ἀνέστη ὡς Θεός πατήσας τόν θάνατον καί ζωοποιήσας τόν ἄνθρωπον καί γε-nόμενος πρόδρομος ἡμῶν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς κοινῆς πάντων ἀναστάσεως.

Μέχρι τοῦ ζωοδόχου τάφου, ἐγνωρίσαμεν τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Κυρίου. Ἐν δέ τῇ Ἀναστάσει, ὁρῶμεν τήν θεϊκήν, προσβεβαιούσαν τό κοσμοσωτήριον ἔργον Του, καί τήν ἐπαλήθευσιν τῆς προρρήσεώς Του περί τῆς αἰωνίου Αὐτοῦ Βασιλείας καί τοῦ ἀγαθοῦ μέλλοντος τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτόν.

Τοσοῦτον ἀναγκαῖα καί ἀπαραίτητος ἦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος ἀποτολμᾷ λέγων: «Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν κενή δέ καί ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κοριν. ΙΕ-14).

Χαίροντες ὅθεν, ἀγαπητοί, διά τήν τοιαύτην εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ πρός ἡμᾶς, ἐορτάσωμεν θεοπρεπῶς καί θεαρέστως Πάσχα Θεοῦ τό σωτήριον. Ἦτοι, τήν διάβασιν ἡμῶν διά Χριστοῦ ἐκ τῆς γῆς πρός τοὺς οὐρανοὺς, κατά τήν ὑμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας: «Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί Πάσχα Κυρίου Πάσχα! Ἐκ γάρ θανάτου πρός ζωὴν καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν Χριστός ὁ Θεός ἡμᾶς διεβίβασεν». Οὕτω ἐρμηνεύεται τό σωτήριον Πάσχα!

Ὅποια καταξίωσις! Ὁ ὑποχείριος τοῦ ἀποστάτου διαβόλου ἄνθρωπος ἀνυψοῦται διά Χριστοῦ εἰς οὐρανοὺς!

Ὅποῖον ὅμως καί τό χρέος τῆς ἀνθρωπότητος ἔναντι τῆς τοιαύτης ὑπερτίμου καταξίωσης;

Ὁ Εὐεργέτης Θεός ζητεῖ ἐξ ἡμῶν ἀνταπόδοσιν ἀγάπης ἀντί τῆς ἰδικῆς Του. Διότι εἰς τήν

ὀλοκληρωμένην ἀγάπην ἐμπεριέχεται ὅλος ὁ νόμος καί οἱ Προφῆται· ἔλλειψις δέ ἀγάπης σημαίνει χωρισμός ἀπό τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως, ἡ τοσοῦτον εὐεργετηθεῖσα ἀνθρωπότης παραπαίουσα κατά μέγα μέρος, κλείει τοὺς ὀφθαλμούς καί τά ὦτα τῆς εἰς ταῦτα, ὡς «ἀσπίς κωφή καί βουῦσα τά ὦτα αὐτῆς» κατά τόν ψαλτήρα καί καταφρονεῖ τήν αἰωνίαν εὐτυχίαν τῆς, παραμένουσα προσκεκολλημένη εἰς τήν ματαιότητα καί τὰς ἁμαρτωλὰς αἰσθήσεις.

Ὅχι μόνο καταφρονεῖ, ἀλλά καί ἐμπαίζει καί σατιρίζει τό ἀπολυτρωτικόν ἔργον τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου μία μερίς ἀνθρώπων, ἐκμεταλλευσμένη τήν θεῖαν μακροθυμίαν! Γίνεται ὅθεν χειροτέρα καί αὐτοῦ τοῦ ἐωσφορικοῦ τολμήματος ἐν τῷ οὐρανῷ, δεδομένου ὅτι ὁ ἐωσφόρος ὑπερφηφανεύθη ζητῶν τήν ἰσοθεῖαν· δέν ἐβλασφήμησε τόν Θεόν χλευαστικῶς ὡς ὁ ἄνθρωπος.

Ὅποια ὅθεν φρικτωτέρα τιμωρία τοῦ διαβόλου ἀναμένει αἰωνίως τοὺς παραφρονήσαντας ἀμετανοήτους!!

Ἄλλ' ἡμεῖς, ἀγαπητοί μοί ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἐν εὐχαριστίᾳ πολλῇ καί πίστει καί ἀγάπῃ πρός τόν Εὐεργέτην Σωτήρα καί Λυτρωτήν ἡμῶν Θεόν, λαμπροφορήσωμεν ἐν ἀρεταῖς καί λαμπαδηφοροῦντες ὑπαντήσωμεν τόν Ἀναστάντα Χριστόν ἐν καθαρᾷ ψυχῇ καί καρδίᾳ διά τῆς μετανοίας καί προσπέσωμεν Αὐτῷ καί προσκυνήσωμεν τό ὑπέρθεον τῆς Θεϊκῆς Αὐτοῦ μεγαλειότητος δοξάζοντες τήν ἄμετρον Αὐτοῦ πρός ἡμᾶς εὐσπλαχνίαν. Καθικετεύσωμεν δέ, ὅπως ἀχωρίστως διαμένει μεθ' ἡμῶν, ὡς θεῖος ποδηγέτης καί βοηθός, μέχρι τῆς ποθητῆς καταξιώσεώς μας τῆς οὐρανίου Αὐτοῦ Βασιλείας καί αἰωνίου μακαριότητος.

Εἰς δέ τόν θρίαμβον τῆς νίκης κατά τοῦ θανάτου καί τῆς τυραννίδος τοῦ Ἄδου, συμμεθέξωμεν καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ οὐρανοῦ καί συμπάσης τῆς κτίσεως ἄδοντες τόν ἐπινίκιον ὕμνον τοῦ λυτρωμοῦ, ὡς χαιρετισμόν καί παγκόσμιον ἄγγελμα!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Αὐτοῦ ἡ χάρις καί τό ἔλεος εἴη μεθ' ὑμῶν
μετά καί τῆς ταπεινῆς ἡμῶν εὐχῆς.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2007

Ὁ ἐφετινός λαμπρός ἐορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκορυφώθη διὰ τῆς Συνοδικῆς ἐκδηλώσεως εἰς τὴν αἰθουσάν τελετῶν τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν. Κεντρικός ὁμιλητής ἦταν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τό θέμα:

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ»

Ὁρθοδοξίας ἡ ἐορτὴ Μακαριώτατε Δέσποτα.

Ἀληθείας ὁ θρίαμβος Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Εὐσεβείας ἡ νίκη τιμιάτοιοι πρεσβύτεροι.

Ἀσεβείας ἡ καθαίρεσις ὁσιώτατοι πατέρες καὶ μητέρες Οἰκουμενισμοῦ ἡ πτώσις περιούσιε λαέ τοῦ Κυρίου.

Υπόθεσις Ὁρθοδοξίας ἡ χαρμόσυνη αὕτη ἡμέρα. Ἡ πολιτεία ἡ ὑπέρλαμπρος ἡ ὑπεράνω ὄρους κειμένη, περιβάλλεται σήμερον ἐόρτιον χιτῶνα καὶ συγκαλεῖ ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἕως τὰ πιστὰ τέκνα τῆς, διὰ νά συνεορτάσῃ καὶ συνευφρανθῇ μετ' αὐτῶν τὸν θρίαμβόν τῆς κατὰ τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων. Καταδέχεται νά δεξιωθῇ καὶ ἡμᾶς τοὺς ταπεινούς, παραβλέπουσα τὰς ἀτελείας μας καὶ γλυκεῖα τῇ ὄψει μᾶς ἀτενίζει γνωρίζουσα καλῶς, ὅτι ἂν καὶ δέν τὴν ὑπηρετήσαμεν ἐπαρκῶς, ἐν τούτοις δέν τὴν κατεφρονήσαμε, δέν ἀλλοιώσαμε τὸν χαρακτῆρα τῆς μορφῆς τῆς, δέν τὴν ἐπρόδωσαμε.

Θεοῦ βεβαίως τό δῶρον, ἵνα μή καυχηθῇ τις ἀφρόνως, ὅτι ἐξ ἰδίων ἔργων τοῦτο ἐπιτυγχάνεται. Ἀπεναντίας προτρεπόμεθα ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου νά καυχώμεθα διὰ τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου μας, διὰ τὴν ἀγίαν μας πίστιν, διὰ τὴν προσήλωσίν μας εἰς τὰς ἱεράς παραδόσεις, καθὼς

ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν φιλοτεχνεῖται ὁ ἱερός κρίκος, πού μᾶς συνδέει μέ τὴν φιλάτην μας Ὁρθοδοξίαν. Αὐτὴν τὴν ἀγίαν πίστιν πλέον θερμὴν καὶ ἀκατάβλητον ἀπὸ ἡμᾶς, ἔτρεφον εἰς τὰς ψυχὰς των οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας ἀπὸ τοὺς πρώτους Ἀποστολικούς χρόνους, ἕως καὶ τῆς λαμπρᾶς Ἀρχιερατείας τοῦ μακαριστοῦ ἡγέτου μας πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου. Αὐτὴν θέλομεν καὶ ἡμεῖς νά διατηρήσωμεν ἄσβεστον εἰς τὰς καρδίας μας, νά τὴν μεταλαμπαδεύσωμεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεωτέρων, ὥστε καὶ αὐτοὶ μέ τὴν σειράν των νά τὴν παραδώσουν ἀκεραίαν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ σκυταλοδρομία, διὰ νά ἐπιτύχῃ τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τῆς καὶ ὡς ἀντιμισθίαν παραλάβῃ ὑπὸ χειρὸς Κυρίου τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης, θά πρέπει νά περιβάλλεται ἀπὸ πνευματικὴ γνῶσιν καὶ νά κοσμεῖται ἀπὸ Χριστιανικὰς ἀρετάς, ἐξόχως δὲ ἀπὸ Εὐαγγελικὴν ἀγάπην. Ἡ ἔλλειψις τῶν ἀρετῶν αὐτῶν καὶ ὁ πλεονασμός τῆς φαυλότητος, ὠδήγησαν γόητες καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους, εἰς τὴν ἀνα-

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

τροπήν μακροχρονίων Ἱερῶν Παραδόσεων, εἰς τὴν διαστρέβλωσιν θεμελιωδῶν δογμάτων τῆς πίστεώς μας καὶ εἰς τὴν μετατόπισιν τῶν αἰωνίων πνευματικῶν συνόρων, πού ἔθεσαν οἱ Πατέρες μας πρὸς διάκρισιν ἐκ τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀντιχρίστων θεωριῶν.

Πολυὺνμοι καὶ πολυάριθμοι ὑπῆρξαν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ αὐτοὶ μὲν ἅπαντες ἀπωλέσθησαν, ἐκείνη δέ διὰ μέσου τῶν αἰώνων λαμπρότερα ἐμφανίζεται κατὰ τὴν χρυσόφθογον ρῆσιν. «Πόσοι ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ οἱ πολεμήσαντες ἀπώλεντο. Αὕτη δέ ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ἀναβέβηκε!» Τὴν ἐπολέμησαν Ἰουδαῖοι καὶ εἰδωολάτραι μέ διωγμούς αἱμάτων. Τὴν ἐπολέμησαν αἰρετικοὶ καὶ ψευδοφιλόσοφοι, βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, μεγάλοι καὶ δυνατοί, καὶ ὅμως αὕτη κυριαρχοῦσε πάντα καὶ ἐθριάμβευεν, ἔχουσα συνοδοιπόρο τὴν ἀκατάλυτον δύναμιν τοῦ Ἰδρυτοῦ της.

Ἄρειος, Μακεδόνιος, Νεστόριος, Μονοφυσίται, Μονοθελῆται, Εἰκονομάχοι καὶ πᾶσαι τῶν λοιπῶν αἱρέσεων αἱ πολυὺνμοι κεφαλαί, ἐζήτησαν νὰ τὴν κλονίσουν καὶ εἰς ἐρείπια νὰ τὴν μεταβάλουν, ἀλλ' οὐδέ νὰ τὴν σαλεύσουν ἠδυνήθησαν, καθὼς ἦτο τεθεμελιωμένη ἐπὶ τὴν πέτραν, ἡ δέ πέτρα ἦν ὁ Χριστός.

Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος συγγραφέων.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ Ὁρθοδοξία ἀποκτᾷ μίαν ὅλως ἰδιαιτέρως σημασίαν. Ἀποτελεῖ πρωτίστως στοιχεῖον τῆς ἐθνικῆς μας ὑποστάσεως, ὅπως συχνὰ ἐτόνιζεν ὁ δόκιμος κάλαμος τοῦ μακαριστοῦ ἡγέτου μας καταλήγων: «Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς ἥλιος ζωογόνος καὶ ἐξαστράπτων, ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς καὶ προεκάλεσεν οὕτω τὸν πλοῦτον τῶν ἀθανάτων ἐκείνων τῆς

Ἐκκλησιαστικῆς ὑμνολογίας, τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ρητορικῆς καὶ τῆς ἐν γένει Ἐκκλησιαστικῆς δράσεως». Ὅπως καὶ πάλιν δὲν παρέλιπεν ὁ αὐτός λαμπρὸς Ἱεράρχης νὰ ἐξάρῃ τὸν ἱστορικὸν ρόλον τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἔθνους μας, σ' ἓνα μάλιστα ἀπὸ τὰ πλέον σημαντικὰ σημειώματά του, τὸ ὁποῖον λόγῳ ἐπικαιρότητος παρουσιάζομεν, χαρακτηρικῶς ἀναφέρει:

Λαμβανομένου δέ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁλόκληρος ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία καὶ ὡς ἱστορικὴ περίοδος καὶ ὡς κράτος ἀπετέλεσε τὴν ἁρμονικὴν ἔνωση τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἐλληνικοῦ στοιχείου, ὅπερ ἐλληνικὸ στοιχεῖο, πιθανῶς νὰ ἐξηφανίζετο εἰς τὰ ἱστορικά βάθη τοῦ παρελθόντος μόνον του, ἡ Ὁρθοδοξία ἀνεδείχθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων σῶτεια, προστάτης καὶ φρουρός τοῦ ἐλληνικοῦ μεγαλείου. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἡ Ἐθνικὴ συνειδησις τοῦ Ἕλληνος, ὡς αὕτη ἤρχιζε νὰ σχηματίζεται μετὰ τὴν συγκρότησιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπέκτησεν ὡς συστατικὰ στοιχεῖα αὐτῆς, τὴν κλασσικὴν καλαισθησίαν καὶ εὐγένειαν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν ὀρθοδόξως πιστευομένην. Ἐκτοτε κατέστη πλέον ἀδύνατος ἡ διάσπασις τῶν δύο αὐτῶν τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως στοιχείων.

Ὅσακις δέ αὕτη ἐπεχειρήθη ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν μικρᾶς ὑποχωρήσεως ἢ συμβιβασμοῦ, προσέκρουεν εἰς τὴν ἀπόλυτον ἄρνησιν καὶ σιδηρὰν ἐπιμονὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Παράδειγμα ἐξαίρετον αἱ ἐνωτικαὶ προσπάθειαι τῶν Παλαιολόγων εἰς Φλωρεντίαν. Ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἄξιος διάδοχος τῶν Σαλαμινομάχων καὶ Μαραθωνομάχων, ἐβροντοφώνησε μέ πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς ἱστορικῆς του εὐθύνης, «καλλίτερα σαρίκι Τούρκικο, παρά τιάρα παπικὴ». Καὶ ὄντως δὲν ἀπέτυχε. Καίτοι ὑπέκυψε πρὸ τοῦ ἀκμάζοντος τότε Ἀσιάτου κατακτητοῦ, διετήρησεν ὑπὸ τὸ βάρβαρον αὐτοῦ πέλμα τὴν ἐθνικὴν του συνειδησιν, τὴν ὁμοιογένειαν τῆς ἐθνικῆς του οἰκογενείας καὶ ἐπέτυχεν ἐν μακρῷ καὶ τὴν ἐθνικὴν του ἀνεξαρτησίαν. Κατὰ τὰς σημερινὰς κοσμογονικὰς στιγμὰς, συνεχίζει ὁ μακαριστὸς ἱεράρχης, πού διέρχεται ὁ κόσμος, ἡ μικρὰ ἀλλὰ προσφιλὴς ἡμῶν πατρίς διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Αὕτη εὐρεθεῖσα εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τῆς συγκρούσεως μεγάλων συστημάτων, μεγάλων συμφερόντων παλεύει καὶ ἀγωνίζεται. Συνέπεια τῆς πάλης αὐτῆς εἶναι ἡ φθορά καὶ ἡ ταλαιπωρία τοῦ

λαοῦ της. Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς ἐλάχιστα δύνανται νά τήν βοηθήσουν, διότι εἶναι καί αὐτοὶ ἄνθρωποι ὑπὸ συμφερόντων κινούμενοι. Ἐκεῖνο πού θά μᾶς βοηθήσῃ εἰς τήν σημερινήν δίνην εἶναι ἡ ἐθνική ἐνότης. Αὐτήν θά τήν ἐξασφαλίσῃ κατὰ τρόπον μοναδικόν μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις. Ἐγκληματοῦν λοιπόν ὅσοι διαπραγματεύονται αὐτήν εἰς τὰ διάφορα τῆς Δύσεως συνέδρια. Ἡμεῖς ἐγκαταλείποντες τοὺς ἐκουσίους ἢ ἀκουσίους αὐτούς ἐχθρούς τῆς πατροπαράδοτου Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀπευθυνόμεθα πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας: «Ἕλληνες ἀδελφοί, στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου. Ἡ ἱστορία ἀπέδειξεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις ἀποτελεῖ διὰ τήν Ἐθνικήν ἡμῶν ὀλκάδα τήν χρυσήν καί ἰσχυράν ἄλυσον, ἡ ὁποία δέν ἄφησε νά κατασυντριβῇ ἀπὸ τὰ μαινόμενα κύματα τῶν διεθνῶν καί κοινωνικῶν ἀναταραχῶν. Διατηρήσατε τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν, περιφρουρήσατε αὐτήν διὰ τῆς θελήσεώς σας καί ἐστὲ βέβαιοι ὅτι συνεχίζετε τὸ ἔργον τῶν ἡρώων τοῦ '21, πρὸ τῶν ὁποίων, ἔκλινε γόνυ ἡ ἀνθρωπότης ἀλλὰ καί αὐτὴ ἡ Ἱστορία. Δέν εἶσθε μόνοι. Ὑπάρχουν Μάρκοι Εὐγενικοί. Ἀναζητήσατέ τους καί θά τοὺς εὑρήτε»!

Αὕτῃ ἡ Ὁρθόδοξος παρακαταθήκη τοῦ πρ. Φλωρίνης διαποτισμένη μέ τὸ λεπτόν ἄρωμα τῆς διορατικότητος καί πεπλουτισμένη ἀπὸ τήν αὐθεντία τῆς διαχρονικότητος, ἀναδεικνύει τήν ὑψίστην ὑποχρέωσιν τῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν, πού συνίσταται εἰς τὸ νά διαφυλάξωμεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀσύλητον τήν πνευματικὴν μας κληρονομίαν, ἀφ' ἑτέρου δέ ν' ἀγωνισθῶμεν μέ ὅλας μας τὰς δυνάμεις εἰς τὸν μυστικόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, διὰ ν' ἀναδυθοῦν χάριτι Χριστοῦ νέοι Εὐγενικοί, σύγχρονοι Αἰτωλοί, δεῦτεροι Μακρυγιάννηδες.

Ἡ ἐποχὴ μας, ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τήν συστηματικὴν προσπάθειαν τῶν σκοτεινῶν κέντρων ἐξουσίας νά προσελκύσουν τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα, μέσῳ τῆς τεχνολογίας κυρίως εἰς τὰς ὑλικὰς καί κτηνώδεις ἀπολαύσεις καί σταδιακῶς νά τὸ αἰχμαλωτίσουν εἰς αὐτάς. Ὅμως ἡ ραγδαία αὕτῃ τεχνολογικὴ ἐξέλιξις παρέχει μία μεγάλη πρόκλησι καί πρώτης τάξεως εὐκαιρία, σέ ὅσους θέλουν νά τήν χρησιμοποιήσουν ἐπ' ἀγαθῷ ἑαυτῶν καί ἀλλήλων, διὰ τῆς ἐπιτεύξεως πνευματικῶν ἔργων μακρᾶς πνοῆς καί ἀκτινοβολίας. Διὰ νά καταστῶ πλέον σαφές, ἅς χρησιμοποιήσωμεν ὡς ὑποθετικόν παράδειγμα τήν περίπτωσι ἑνὸς νέου φιλόμουσου καί ἐραστοῦ τῆς πατερικῆς σοφίας, ὁ ὁποῖος πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ἑάν ἔζη, θά ἐχρειάζετο δύο δεκαε-

τίες τουλάχιστον καί ἱκανὴ ποσότητα χρημάτων διὰ νά ἀποκτήσῃ καί μελετήσῃ τοὺς ἐπιφανεστεροὺς ἐκκλησιαστικοὺς συγγραφεῖς. Σήμερον τὸ ἴδιον πρόσωπον ἀπὸ τήν ὁθόνην ἑνὸς ἠλεκτρονικοῦ ὑπολογιστῆ ἔχει τήν δυνατότητα μέ ὀλιγοστά χρηματικά ἔξοδα καί σέ διάστημα μερικῶν μηνῶν νά ἐπιτύχῃ ἰσάξιον ἀποτέλεσμα καί μάλιστα νά προσεγγίξῃ μεταφρασμένους εἰς τήν ἀπλήν καθαρεύουσαν, τοὺς πλέον δυσνόητους ἐξ ἀπόψεως γλωσσικῆς, Ἐκκλησιαστικοὺς Πατέρας. Ἡ τεχνολογικὴ ἐξέλιξις ὡσαύτως μᾶς προσφέρει ἕν ἀκόμη σημαντικόν πλεονέκτημα. Ἀπὸ τίς ὁθόνες τῶν δορυφορικῶν τηλεοράσεων καί τοῦ διαδικτύου σταθμίζεται ἐπακριβῶς τὸ χριστιανικόν φρόνημα καί ἡ πίστις, ὅσων καπηλεύονται θρονικοὺς τίτλους καί ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα. Ἰδίως ὁμμασι πρὸ ὀλίγων μηνῶν «ἀπολαύσαμε» τὸν κ. Βαρθολομαῖον, ἐν πλήρει Πατριαρχικῇ στολῇ, ν' ἀποδίδῃ ἐξαιρετικὰς τιμές καί νά προσφέρῃ ἄφθονον λιβανωτὸν εἰς τὸν αἰρεσιάρχη ἡγεμόνα τοῦ Βατικανοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ μὲν Ἀποστολικὸς φθόγγος τοῦ Πατροκοσμᾶ εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἀναθεμάτισεν, ὁ δέ σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν ἀπὸ τὸ 1054 καί ἐντεῦθεν εἰς τὸν διάβολον παρέδωκεν. Τό Οἰκουμενικὸ Θέατρο, τὸ ὁποῖο στήθηκε πρὸ μερικῶν μηνῶν εἰς τὸν Πατριαρχικόν Νάον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, δέν εἶναι πρωτόγνωρον οὐδέ ξενήκουστον. Ἀπὸ τὸν Μασῶνο προκαθήμενο τοῦ Φαναρίου Ἀθηναγόρα, εἶχον ἤδη ξεκινήσει τὰ πρῶτα ἀποφασιστικά καί προσεγγιστικά βήματα τῆς Ἀνατολῆς πρὸς σταδιακὴν ἔνωσιν μέ τήν Δύσιν, ὑπὸ τήν ἀρχιπομπαντορίαν τοῦ θρησκευτικοῦ

Ὁ Πάπας καί ὁ Πατριάρχης
εἰς τὸ Φανάριον.

πλανητάρχῃ της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ αὐθόρμητες διαμαρτυρίες τῶν εὐσεβεστερῶν Νεοημερολογιτῶν, ἀπούσης τῆς τηλεοπτικῆς εἰκόνας καί τῆς

ένιαίας καί ἀντικειμενικῆς εἰδησεογραφίας, προσέκρουον εἰς τό λυσσῶδες πείσμα τῶν συντηρητικῶν ἐργολάβων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἵτινες διαστρέφοντες ἀριστοτεχνικῶς τήν ὑφισταμένην κατάστασιν, προτιμοῦσαν νά παραδοθῇ ἀμαχητί τό ποιμνίό τους εἰς τό σαρκοβόρον θηρίον τῆς Ρώμης, παρά νά δικαιωθῇ ὁ ἔντιμος καί Ἱερός Ἀγών τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Ἐπιφάνειοι Θεοδωρόπουλοι, Γερβάσιοι Παρασκευόπουλοι, Θεόκλητοι Διονυσᾶται, Ζερβάκηδες κ.ἄ., συγκαταλέγονται μεταξύ τῶν ἐπισημοτέρων «ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν», οἵτινες ταχυδακτυλουργικῶς καί διαστροφικῶς ἀπέκρυπτον τήν Εὐαγγελικήν καί Ἱερο-Δογματικήν ἀλήθειαν περίξ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἑορτολογίου, ἐμφανίζοντες τό ὅλον ζήτημα σάν μία συνηθισμένη παράβασιν ἐνός Ἱεροῦ Κανόνος. Πρός τόν σκοπό αὐτό ἐπιστράτευσαν τήν σατανική τους σοφιστεία, τήν καπηλευτική χρῆσιν ἀγιογραφικῶν χωρίων, πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀφελεστέρων, ἐνῶ παράλληλα οἱ ἡγήτορές τους ἐφρόντιζον κατά τακτά διαστήματα ν' ἀποστέλλουν εἰς τό στρατόπεδον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἔμμισθα ὄργανά των δι' εὐνοήτους λόγους. Τόν ὀλισθηρόν κατήφορον τοῦ Φαναρίου, ἀνατέλλοντος τοῦ 21ου αἰῶνος, ἐξήλωσεν ὁ κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης. Λησμονώντας τά ὅσα ἔγραφεν ἐναντίον

Ὁ κ. Χριστόδουλος ὑποδεχόμενος τόν Πάπαν εἰς Ἀθήνας.

τοῦ Παπισμοῦ ἀπό τήν ἐπαρχίαν Δημητριάδος καί τίς στήλες τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» κατένόησε, ὅτι μόνον ὅταν συμμαχήσῃ μέ τό Βατικανό θά ἰσχυροποιήσῃ τό προσωπικό του γόητρο καί θ' αὐξήσῃ κατακόρυφα τά χρηματικά ἔσοδα τῆς ἐκκλησίας του. Οἱ πρόσφατες ὑπέρογκες χορηγίες πού ἐξασφάλισε ἀπό τά κρατικά ταμεῖα, ἀποτελοῦν τήν ἀντιμισθία τῆς προσεγγίσεώς του μέ τόν Ἰωάννη - Παῦλο τόν Β' στήν Ἀθήνα

καί τόν Βενέδικτο στήν Ρώμη, πού θά τοῦ δώσουν παράλληλα τήν δυνατότητα νά φέρῃ εἰς πέρας ἀνεκπλήρωτα ὁράματα, ἐπενδύοντας ἑκατοντάδες δισεκατομμύρια δραχμές σέ τουριστικές ἐπιχειρήσεις καί ὑπερπολυτελεῖ ξενοδοχεῖα. Στό σημεῖο αὐτό θά πρέπει νά ἐνθυμηθοῦμε ὅσα ἔγραφε ὁ κ. Χριστόδουλος διά τόν Παπισμόν ἀπό τίς στήλες τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» στίς 17.11.1989.

«Ἐπιδίωξη ἀνέκαθεν τῶν Φράγκων ὑπῆρξεν ὁ ἐνταφιασμός τοῦ Βυζαντίου γιατί αὐτό ἐκπροσωποῦσε τή Ρωμισύνη, ἰδέα πολύ ἐνοχλητική γιά τή Φραγκία. Τρεῖς συντεταγμένες ὁριοθετοῦν τό Βυζάντιο: Ὁ Ἑλληνισμός - ἡ Νέα Ρώμη - καί ἡ Ὁρθοδοξία. Ἐναντίον καί τῶν τριῶν ἐστόχευαν οἱ Φράγκοι μέ ποικίλους καί ἀνέντιμους τρόπους. Δέν βλάπτει ἐδῶ νά θυμηθοῦμε, πῶς ὁ Ἑλληνισμός εἶχε πολύ πρὶν ἀπό τήν Ἀλωσὴν ἀρχίσει νά ἀρδεύεται πνευματικά ἀπό τόν σχολαστικισμό τῆς Δύσεως. Τό 1204 μέ τή λατινική κατάκτηση τοῦ Βυζαντίου οἱ Φράγκοι ἐπεδίωξαν τήν διά παντός τρόπον ἀφάνισί του, ἀλλά ἀπέτυχαν. Ἀπέτυχαν καί τό 1453 παραδίδοντας οὐσιαστικά ἀνυπεράσπιστη τήν Ἀνατολήν στά χέρια τῶν βαρβάρων ὀθωμανῶν. Καί ἄς μὴν ξεχνοῦμε, πῶς ἡ ῥήση τοῦ Λουκά Νοταρά, ὅτι εἶναι «προτιμότερον φακιδόλιον τουρκικόν ἀπό καλύπτραν λατινικήν», ἐκφράζει τήν ὀδυνηρή συνειδητοποίηση τοῦ πραγματικοῦ κινδύνου καί τῶν φορέων του γιά τήν ἐλληνική μας αὐτοσυνειδησία καί ἐπιβίωση. Ἔτσι σ' ὅλη τή διάρκεια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς, τό ρωμαίικο ἔμεινε οὐσιαστικά ἀδούλωτο, ἐνῶ οἱ μισσιονάριοι τῆς Εὐρώπης ἀλῶνιζαν κυριολεκτικὰ τόν τόπο κινούμενοι σάν σέ «ξέφραγο ἀμπέλι» ἀναγκάζοντας τό λαό νά ἀντιτάξῃ ἀπέναντι στόν κίνδυνον τοῦ ἐκλατινισμοῦ τήν ἴδια ἀντίσταση, πού εἶχε ἐπιδείξει καί ἀπέναντι τοῦ κινδύνου τῶν ἐξισλαμισμῶν. Εἶναι ἀληθινὸν θαῦμα τῆς θείας πρόνοιας πῶς αὐτός ὁ λαός κατόρθωσε μέσα στά δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια νά διατηρήσῃ ἀνόθευτη τήν ταυτότητά του καί νά ἰσχύσει ἐκεῖνο πού ὁ Κων. Παπαρρηγόπουλος ἀναφέρει ὅτι δηλαδή τό «ἔθνος τοῦ 1821 ἦταν τό ἴδιο καί ἀπαράλλακτον μέ τό ἔθνος τοῦ 1453».

Ἀτίθαση ἡ ρωμισύνη ὑψώθηκε γιγάντια ἐμπρός στήν ἀπειλή ἐξ Ἀνατολῶν καί ἀπό Δυσμῶν. Πῶς νά λησμονήσῃ κανεὶς τούς ἐκβια-

σμούς των λατίνων κατά την ψευδοσύνοδο της Φερράρας - Φλωρεντίας; Καί πώς νά λησμονήσῃ σταθμούς σάν τό 1204, τό 1453, τό 1830, τό 1922, ὅπου οἱ ἴδιες πάντα δυνάμεις, ἔθεται στό στόχαστρό των τήν ἴδια πάντα Ρωμιοσύνη, τόν ἴδιο λαό, τό ἴδιο Γένος; Σ' αὕτη τήν ἀναμέτρηση, ἡ Ὁρθοδοξία ὑπῆρξε τό σημαντικότερο ἔρεισμα τῶν ἐλλήνων. Καί ὅπως συνέβη μέ τούς Τούρκους, ἔτσι συνέβη καί μέ τούς λατίνους. Τό ἔθνος τό ἐλληνικό ἔμεινεν ἄμεικτον «ὥσπερ τό ὕδωρ καί τό ἔλαιον». Καμμία δύναμις δέν κατόρθωσε νά ὑπερκεράσει τήν σαφή διαχωριστική γραμμή, ἐκείνη πού ὥθησε τό Γένος νά παραμείνῃ «μονῆρες καί ἀνάδελφον», τήν Ὁρθοδοξίαν, τήν γραμμήν πού ὀριοθετοῦσε ἐπὶ αἰῶνες τήν ταυτότητα καί τήν συνείδηση τοῦ λαοῦ μας».

Στίς 17/2/1995, ὅταν πλέον ὁ κ. Χριστόδουλος ἐκινεῖτο νά συσπειρώσῃ, ὅσο τό δυνατόν περισσότερους ψήφους συναδέλφων του, διά τήν ἀνετη ἐκλογή του στόν κρατικό ἀρχιεπισκοπικό «θρόνο», ἐμφανίσθηκε στό τηλεοπτικό κανάλι «ΤΗΛΕ-ΤΩΡΑ» τοῦ κ. Γρηγόρη Μιχαλόπουλου καί μεταξύ ἄλλων ἐτόνισε: α) Ὁ ὑγίης Οἰκουμενισμός ἐκκινεῖ ἀπό τήν θεμελιώδη βάσιν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ «Μία, Ἀγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία» καί ἐπιδιώκει νά προβάλλῃ μέ παρρησίαν καί συνέπειαν εἰς τούς ἑτεροδόξους τήν μοναδικήν γνησίαν ἀλήθειαν, διά νά τούς καλέσῃ εἰς μετάνοιαν καί ἐπιστροφήν». β) Ὁ νοσηρός Οἰκουμενισμός, τοῦ ὁποίου προϋπὸθεσις εἶναι ὁ θρησκευτικός καί δογματικός πλουραλισμός καί συγκρητισμός, ἀποδέχεται τήν προτεσταντικήν καί ἀντορθόδοξον θεωρίαν τῶν κλάδων. Ἡ Ὁρθοδοξία διαθέτει τήν αὐτοσυνειδησίαν τῆς ἀποκλειστικῆς διαφυλάξεως τῆς Ἀληθείας καί θεωρεῖ τήν δογματικήν ἐνότητα ὡς προϋπὸθεσιν τοῦ κοινοῦ Ποτηρίου. Διά τόν λόγον αὐτόν δέν συμμετέχει εἰς κοινήν λατρείαν ἢ εἰς συμπροσευχήν μέ τούς ἑτεροδόξους («ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 24/2/1995).

Ὅλα αὐτά βεβαίως καί ἄλλα τινά ἐπουσιωδέστερα, πού ἔχουν ἰδεῖ τό φῶς τῆς δημοσιότητας, παρέμειναν λόγοι ἀργοί, παχεῖς καί «παραφουσκωμένοι». Ἀριστος χειριστής τοῦ λόγου ὁ κ. Χριστόδουλος, δεινός λαϊκιστής καί δημαγωγός, φροντίζει νά ὡραιοποιῇ τά εἰδεχθῇ καί νά συσκοτίζῃ τά φωτεινά καί ἀληθινά. Ἀνάμεσα εἰς τούς λόγους καί τά ἔργα του μεσολαβεῖ ἕνα ἀπύθμενο χάος, ἀνάλογο μέ αὐτό πού ἀφίστα-

ται τῆς ἀληθείας ἀπό τό ψεῦδος. Ὁ ἴδιος ἐπανελημμένα, παρά τίς ἀντίθετες διακηρύξεις του, ἔχει λάβει μέρος σέ συμπροσευχές μέ ἑτερόδοξους, ἐνῶ τό ἀποκορύφωμα τῶν νοσηρῶν Οἰκουμενιστῶν του ἐκδηλώσεων, ἐπικεντρώνεται στήν πρόσφατη κατάθεσι στεφάνου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β' μέ τήν ἐπιγραφήν, «ἐργάσθηκες διά τό Εὐαγγέλιον». Ἄν πράγματι οἱ Ποντίφηκες γενικώτερα μέ τόση ἐξουσία καί δύναμι πού διαθέτουν ἐργαζόντουσαν διά τό Εὐαγγέλιον, τότε γιατί ὑπάρχει τόση δυστυχία στόν κόσμον; Γιατί αὕτη ἡ ἠθική ἐκτροπή, τό μίσος, οἱ πόλεμοι, οἱ ποταμοὶ αἵματος καί τόσα χιλιάδες ἄλλα δεινά; Ὅχι μόνον δέν ἐργάσθηκε τό Βατικανό διά τό Εὐαγγέλιον, ἀλλά ἀπεναντίας εἶναι ὁ βασικός ἐμπνευστής καί θεμελιωτής τῆς νέας τάξης πραγμάτων κατά τήν τελευταίαν 20ετίαν. Εὐλόγησε τήν διάλυσι τῆς Σερβίας, ἐπανελημμένως ἐνίσχυσε τούς Κροάτες μέ ὅπλα καί χρήματα, ἐνεθάρρυνε τόν μεγαλοϊδεατισμό τοῦ Μπερίσα, καί τόν ἀλυτρωτισμό τοῦ Γκλιγκόρφ. Σιώπησε στά μαζικά ἐγκλήματα τῆς Ἀμερικῆς καί ἰδιαίτερα αὐτά τῶν Ἑβραίων κατά τῆς Παλαιστίνης, ἡ διαπλοκή του μέ τήν Μασωνική Στοά Ρ2 προκάλεσε τεράστιο σάλο, τά ἐγκλήματα οἰκονομικῆς φύσεως στά ὁποῖα συμμετέχει ὑπογείως, συχνά ἐμφανίζονται στά πρωτοσέλιδα τοῦ Ἰταλικοῦ κυρίως τύπου. Στήν ἐξάπλωσι τῆς ἀδίστακτης Οὐνίας διαδραματίζει πρωταρχικό ρόλο, ὁ δέ συγκεκριμένος Ποντίφηξ, πού κατά τόν κ. Χριστόδουλο, ἐργάσθηκε διά τό Εὐαγγέλιον, φρόντισε πρὶν πεθάνῃ, νά ἐπικυρώσῃ τήν ἀγιωσύνη τοῦ ἀρχισφαγέα Καρδινάλιου Στέπινατς, ὑπευθύνου διά τόν σφαγιασμόν 800.000 Σέρβων κατά τόν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον.

Ὁρθόδοξοι, λατῖνοι καί προτεστάντες συμπροσεύχονται καί συγχορεύουν στήν Πνύκα μετά τό συνέδριο τοῦ Π.Σ.Ε.

Στίς ημέρες μας καί γιά ν' ἀκριβολογῶ τά τελευταία 4-5 χρόνια τό Φανάρι καί ἡ Ἀθήνα συγκρούονται, γιά πρωτοκαθεδρίες καί ἀλληλοεισχωρήσεις καί ὄχι γιά θέματα πίστεως καί Ὁρθοδοξίας, πού τά θεωροῦν δευτερευούσης σημασίας. Ὑπάρχουν βαθύτεροι λόγοι πού ἐξυφαινονται σέ ἀνήλια γραφεῖα καί σκοτεινούς ὑπόγειους διαδρόμους καί κανεῖς δέν μπορεῖ νά προβλέψῃ τό ἀποτέλεσμα μιᾶς πιθανῆς διαμάχης δύο «θηρίων», πού μᾶς ὑπενθυμίζουν τήν Σκύλλα καί τήν Χάρυβδη τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας. Ἡ πιθανολογούμενη σύγκρουσις τῶν δύο ἀντιμαχομένων πλευρῶν, ἐάν δέν ἀποφευχθῇ, θά ἔχει ἀρνητικές ἐπιπτώσεις στήν συνοχή τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος στήν πνευματική κατὰστασι πού εὑρίσκεται δέν θά δυνηθῇ νά ἀντιληφθῇ τό συμφέρον του, μέ ἀποτέλεσμα νά διχοτομηθῇ, ἐνῶ ταυτόχρονα θ' ἀναπτύσσεται ὁ θρησκευτικός φανατισμός ἀνάμεσα στά δύο φιλοπόλεμα στρατόπεδα τῶν Πατριαρχικῶν δηλαδή καί τῶν Ἀρχιεπισκοπικῶν. Ἀρκεῖ νά φέρωμεν εἰς τήν σκέψιν μας τά θλιβερά συμβάντα τῆς Λαρίσσης καί τῆς Ἀττικῆς μέ πρωταγωνιστές τοὺς κυρίους Δημήτριον Μπεκιάρην καί Χρυσόστομον Συνετόν, οἱ ὁποῖοι κινδύνεψαν νά λυτσαρισθοῦν ὑπό τοῦ ἀφιονισμένου ὄχλου, διὰ ν' ἀντιληφθοῦμε τό τί θά συμβῇ ἐάν ξεσπάσῃ θρησκευτική διαμάχη Ἀθηνῶν καί Φαναρίου.

Τά ἴδια καί χειρότερα συμβαίνουν τίς ἡμέρες αὐτές εἰς τό Ἅγιον Ὄρος. Τά ἱλιγγιώδη χρηματικά κονδύλια ἀπό τά εὐρωπαϊκά προγράμματα καί οἱ λοιπές ἐπιχορηγήσεις, ἀπό τόν κρατικό προϋπολογισμό, ἔχουν ἀλλοιώσει τόν πνευματικό καί ἀσκητικό χαρακτήρα τοῦ Ἁθωνος, γεγονός πού ἐπιδρᾷ ἀρνητικά εἰς τοὺς νεωτέρους κυρίως μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀντλώντας ἰσχύ ἀπό τήν καθεστηκυῖα τάξιν, ἐπιδίδονται σέ πράξεις βάρβαρες, σάν κι αὐτές, πού ἔκαναν πρόσφατα τόν γύρο τοῦ κόσμου καί διέσυραν τό μοναχικόν ἰδεῶδες. Ἡ ἐκκοσμίκευσις τοῦ Ἁγίου Ὄρους σέ συνάρτησι μέ τήν ἐμφανῆ ἀδυναμία τῶν Ἀθωνιτῶν ρασοφόρων νά προστατέψουν τήν πίστιν τοὺς ἀπό τοὺς Λατινόφρονας ποιμένας τοῦ Φαναρίου, τοὺς ὑποχρεώνει νά στρέψουν τά βέλη των κατὰ τῶν ζηλωτῶν πατέρων καί ἰδιαίτερα αὐτῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου, οἱ ὁποῖοι καθηκόντως ἔχουν διαγράψει ἀπό τά δίπτυχα τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν, ἐκείνους πού συνεμάχησαν μέ τήν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν Μελέτιον Μεταξάκην ἕως τόν ἔσχατον

Ἡ ἱερὰ Μονή Ἑσφιγμένου.

Βαρθολομαῖον Ἀρχοντῶνην, μή φειδόμενοι καί τῆς ἰδίας των ζωῆς. Ὑστερα ἀπ' ὅσα θλιβερά συνέβησαν εἰς τό Φανάρι μέ τήν ἐπίσκεψιν Βενεδίκτου καί ὅσα τραγελαφικά ἔλαβον χώραν εἰς τό Βατικανόν μέ ἥρωα τόν Χριστόδουλον, ἀρχισαν δειλά-δειλά νά ἐκδηλώνωνται ὑπό Νεοημε-

Οἱ ἐπὶ Βέκκου μαρτυρήσαντες Ἀγιορεῖται.

ρολογικῶν κύκλων, τά πρῶτα ἐπικριτικά σχόλια, τά ὁποῖα συνεχίσθησαν σέ αὐστηρότερο τόνο μέ ἀποδέκτες Φανάρι καί Ἀθήνα. Ἀγωνι-

στικά υποτίθεται καί κατά τό φαινόμενον φιλο-ορθόδοξα έντυπα, σχολίασαν δυσμενώς τά γεγονότα αὐτά, ἐνῶ ἰδιαίτερα αἰσθησι προκάλεσε ἐπιστολή Ἁγιορειτῶν πατέρων, οἱ ὅποιοι ἐπέκριναν δριμύτατα τόν Λατινόφρονα Πατριάρχην Βαρθολομαῖον, πού ὡς γνωστόν στίς 30.11.06 ὑπερκέρασε σέ κακοδοξία καί φαρισαισμό τούς θλιβερούς προκατόχους του Μελέτιον, Ἀθηναγόρα καί Δημήτριον.

Δέν γνωρίζω ἐάν πρέπει νά συγχαρῶμεν τούς πατέρας αὐτούς διά τήν τόλμην των, ἥ νά τούς ἀποδοκιμάσωμεν διά τήν ἀναισθησίαν των. Πῶς εἶναι δυνατόν, σᾶς ἐρωτῶμεν ἐντιμότατοι Ἀθωνῖται πατέρες, νά ὁμολογεῖτε δημοσίως ὅτι ὁ Πατριάρχης σας φρονεῖ τά τῶν Λατίνων μέ κάποιες τυπικές καί μικρές ἀποκλίσεις, κι ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου νά ὁμολογήτε ἐκφώνως ὅτι ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς ἀληθείας; Καί μέ ποῖον αἶσθημα δέους ζητᾶτε προστακτικά ἀπό τόν «μεταβληθέντα» ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης Χριστόν, ἐν πρώτοις νά ἐνθυμηθῇ ἐνός Βαρθολομαίου, ὅστις ἀμετανοήτως ὑποσκάπτει τά θεμέλια τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί ἐνότητος, ἰσοπεδώνοντας εἰς τόν βωμόν ἐφήμερων συμφερόντων, Ἱερούς Κανόνας καί δισχιλιεῖς θεσμοθετημένες παραδόσεις; Μέ ποῖα κριτήρια ὀσιώτατοι τοῦ Ὁρους πατέρες ἐλέγχετε δοκίμως τόν πνευματικόν σας ἡγέτην καί δέν στιγματίζετε τόν μωροφιλόδοξον ψευδοπροφήτην σας, ὅστις ἐξυμνοῦσε τόν Βαρθολομαῖον, ὡς τόν καλλίτερον, ἐκ Θεοῦ ἀπεσταλμένον, Πατριάρχην ὀλίγα μόλις μέτρα ἀπό τόν μαρτυρικόν τόπον, ὅπου οἱ

σμά, ἔχυναν τό αἷμα των ὑπέρ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας; Πῶς εἶναι δυνατόν μέ ἄλλους λόγους νά εἶναι ταυτοχρόνως Ἅγιος καί ὁ Κοσμάς, πού ἤλεγξε τόν Λατινόφρονα Βέκκο καί προφήτης τοῦ Χριστοῦ ὁ πολυδιαφημιζόμενος Παῖσιος, ὅστις ἐν μέσῃ ὁδῷ ἔπλεξε τό ἐγκώμιον τοῦ Παπόφλου Βαρθολομαίου, παρασημοφορώντας τον ὡς τόν πλέον κατάλληλον διά τήν ἐποχήν μας πατριάρχην; Ἀπάντηση εἰς τά ἐρωτήματά μας δέν ἀναμένομεν. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἐπιθυμοῦμεν εἶναι, τουλάχιστον εἰς τά θεμελιώδη ζητήματα πίστεως, νά ὑπάρχῃ σύμπτωσις θεωρίας καί πράξεως. Ὅταν χρονίζουν οἱ ἀποδοκιμασίες καί δέν μετουσιώνονται σέ ἀποκηρύξεις, τότε καί οἱ ψυχές μας κινδυνεύουν νά ἀπωλεσθοῦν καί οἱ λατινόφρονες Πατριάρχαι ἐπὶ τό χειρόν ἀποθρασύνονται.

Δέν μπορεῖ ὁ λόγος μου νά κλείσῃ καί νά μὴ στραφῇ μέ πόθον εἰς τόν μαρτυρικόν Ἡγέτην μας πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος συνήθιζε τήν λαμπράν αὐτήν ἡμέραν νά ἐνθυμῆται τούς πρωτεργάτας τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος καί μέ τήν ρητορικὴν του δεινότητα νά δαφνοστεφανώνῃ τάς ἡρωϊκὰς των προσπαθείας, αἱ ὁποῖαι ἀποτέλεσαν τήν ἀπαρχὴν καί τό δικαίωμα εἰς τούς μεταγενεστέρους νά πανηγυρίζουν τήν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς μίαν δευτέραν Ἀνάστασιν. Αὐτολεξί παραθέτω στήν συνέχεια τόν λόγον τοῦ μακαριστοῦ καί ἐπιφανὸς ἀνδρός, ἀφοῦ πρῶτον σᾶς εὐχαριστήσω διά τήν ἰδιαιτέραν τιμὴν πού μοῦ ἐκάνατε κατά τήν πανηγυρικὴν αὐτήν ἡμέραν νά εἶμαι ὁ κύριος ὁμιλητής.

«Εἶναι καθῆκον ἐπιτακτικόν διὰ πάντας ἡμᾶς, τούς ἀγωνιζομένους ὑπέρ τῆς διασώσεως τῶν πατρῶων καί Ἱερῶν παραδόσεων τῆς

Ὁ Μοναχὸς Παῖσιος καί ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος.

Καρεῶται Ὁσιομάρτυρες μ' ἐπικεφαλῆς τόν πρωτοεπιστάτην τῆς Ἀθωνικῆς πολιτείας Κο-

Ἡ ἀστυνομία διαλύει, ἀσκώντας βία, διαδήλωσιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Ἀμωμήτου καὶ Ἀγίας ἡμῶν πίστεως, νά στρέψωμεν τοὺς ψυχικούς ἡμῶν ὀφθαλμούς πρὸς τοὺς μεγάλους ἐκείνους προασπιστάς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρωτοπόρους τοῦ ὕφ' ἡμῶν συνεχιζομένου Ἱεροῦ Ἀγῶνος, Ἀρχιερεῖς, Ἱερομονάχους, Ἱερεῖς, Μοναχοὺς, Μοναζούσας καὶ Λαϊκοὺς, οἵτινες ὑποστάντες φυλακίσεις, ραβδισμούς, ἐξορίας, μώλωπας καὶ παντοειδεῖς τραυματισμούς καὶ ἐξευτελισμούς χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπῆλθον πρὸς Κύριον καὶ ἀναπαύονται ἐν Αὐτῷ.

Εἶναι δίκαιον, δημοσίᾳ νά ἐκφρασθῇ ἔπαινος καὶ θαυμασμός καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ὀφειλομένη ἐκ μέρους ἡμῶν αἰδίδιος εὐγνωμοσύνη. Τό ἀπήχημα τῆς δημοσίας ταύτης ἐκδηλώσεως σκοπὸν ἔχει ἅφ' ἑνός μὲν νά θαυμάσωμεν τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὸν ἔνθεον ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ζῆλον, καὶ ἅφ' ἑτέρου νά προσπαθήσωμεν νά μιμηθῶμεν αὐτοὺς, συνεχίζοντες τό ἀρίζηλον καὶ περιφανές παράδειγμα αὐτῶν, καὶ πράττοντες πάντοτε πάντα, ὅσα οὐχὶ μόνον αὐτοὶ ἔδειξαν εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς πίστεώς των, ἀλλὰ καὶ ὅσα οἱ πατέρες ἡμῶν ἐκκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς, ἵνα φρονῶμεν, πιστεύωμεν καὶ πράττωμεν.

Οἱ περιφανεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας ἥρωες, τῶν ὁποίων τὴν μνήμην τιμῶμεν σήμερον ὑπῆρξαν τέκνα γνήσια τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων μας. Ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἑπαλλων παλμοὶ ἱεροί, οἵτινες ὠδήγουν αὐτοὺς ὅπου τό ἐγερτήριο τῆς Ὁρθοδοξίας σάλπισμα τοὺς ἐκάλει, ἵνα ἀναστηλώσωσιν ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν σωμάτων καὶ θεμελιώσουν μέ τὰς θυσίας των τό τεῖχος τῆς πίστεως, τό προασπίζον τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐκ τῆς θυσίας των ταύτης διδασκόμεθα, ὅτι ἡ πίστις πρὸς ἕν ἰδεῶδες ἀποβαίνει δύναμις πανίσχυρος καὶ ἀκατάτβλητος, ἡ ὁποία παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις θά θριαμβεύσῃ καὶ θά ἐπιβάλῃ τό δίκαιον.

Ἡ δύναμις αὕτη τοῦ ἀκλονήτου, τῆς βαθείας καὶ ὀλοφώτου πίστεως, ὠδήγησε πρὸς τὰς θυσίας καὶ τοὺς θριάμβους, ἐκάλυψε μέ δόξαν τοὺς ἥρωας καὶ ἐχάρισε τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐνοστάλησαν τὴν χαράν της καὶ τό φῶς της. Εἶναι μέγα καὶ αἰώνιον δίδαγμα. Δέν ζοῦν οἱ λαοὶ χωρὶς ἰδανικά. Δέν ζοῦν οἱ λαοὶ χωρὶς πίστιν πρὸς τὸν Θεόν. Εἶναι νόμος αἰώνιος, νόμος τῆς ἱστορίας. Ὅσοι λαοὶ ἀπώλεσαν τὴν πίστιν των πρὸς τὰ ἰδανικά, ἔπεσαν μετὰ πατά-

γου. Ἡ πίστις διατηρεῖ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν τάξιν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἡ δὲ πίστις πρὸς Χριστὸν Ἰησοῦν καὶ πρὸς τὴν Ἀγίαν του Θρησκείαν, αὕτη φωτίζει τὸν ἀσφαλῆ δρόμον τῆς προόδου καὶ τῆς χαρᾶς τῶν λαῶν. Ὑπὲρ αὐτῆς ἐκθύμως ἐθυσιάσθησαν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων μεταξύ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται καὶ οἱ ἥρωες τῆς νεωτέρας καὶ συγχρόνου Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, οἱ ἥρωες ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, τῶν ὁποίων συνεκεντρώθημεν σήμερον νά προσευχηθῶμεν καὶ νά ἀπευθύνωμεν πρὸς τὸν Ὑψιστον θερμὰς δεήσεις. Ὅντως! Μεγάλῃς εὐγνωμοσύνης εἶναι ἄξιοι καὶ τιμῆς, ἀλλ' ἡ μεγαλυτέρα εὐγνωμοσύνη καὶ τιμή, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν εἰς τοὺς ἐμπνευσμένους πνευματικούς μας ἀδελφούς εἶναι ὅχι μόνον νά ἐπαινῶμεν αὐτοὺς, «διότι τοιούτων ὁ ἔπαινος οὐκ ἔξ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ», ἀλλὰ καὶ νά μιμηθῶμεν αὐτοὺς ὅσον εἶναι δυνατόν εἰς ἡμᾶς. Καὶ διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἀκόμη συνεχάλεσεν ἡμᾶς σήμερον ἐνταῦθα ἡ Ἐκκλησία, ἵνα διὰ τοῦ μνημοσύνου τούτου προβάλῃ τὰς ἀγίας αὐτῶν μορφὰς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν Χριστιανοῦ Ὁρθοδόξου καὶ Ἑλλήνου.

Διὰ τὴν τοιαύτην λοιπὸν πίστιν καὶ αὐταπάρνησιν ὑμῶν, ὦ μακάρια πνεύματα, ἔλθετε κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην τῆς ἐπιμνημοσύνου τελετῆς καὶ, πρὸς στιγμήν ἐγκαταλείψατε τὰ οὐράνια σκηνώματα, ἔλθετε πρὸς τοὺς τιμώντας ὑμᾶς, ἔλθετε καὶ ἴδετε τοὺς πνευματικούς σας ἀδελφούς, τοὺς μετὰ ἐνθέρμου ζήλου συνεχιστάς τοῦ ἰδεώδους ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος.

Ὁ πρ. Φλωρίνης προσευχόμενος
εἰς παρεκκλήσιον τῆς Ἱ.Μ. Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης.

Χαίρετε λοιπόν, ὦ λάτρες ἀκραιφνεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας. Χαίρετε καί ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ, ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν δέν ἐτάφησαν σύν τῇ ταφῇ τῶν σωμάτων, ἀλλ' ἀνεγράφησαν χρυσοῖς πνευματικοῖς γράμμασιν ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν καρδιῶν ἡμῶν καί ἐν τῷ καταλόγῳ τῆς ἀθανασίας. Χαίρετε ἐνδοξοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας προασπισταί, διότι ἡ δόξα ὑμῶν δέν θέλει ἐκλείπει ἐκ τῆς μνήμης ἡμῶν, ἀλλά θά εἶναι αἰώνια, καθὼς ἡ Ἐκκλησία τήν ὁποίαν ἡγαπήσατε.

Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ διά μέσου τῶν αἰώνων ἀγωνιζομένη καί οὐ καταπονομένη, κλειδωνιζομένη καί οὐ καταποντιζομένη, σᾶς διαβεβαιοῖ ὅτι πάντοτε θά ἀναφωνῇ πρὸς ὑμᾶς: «Αἰώνια ἡ Μνήμη σας».

Καί ἡμεῖς καθηκόντως ὡς μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ποιούμεθα ἔκκλησιν εἰς τό μακάριον πνεῦμά σου, μακαριστέ Ἡγέτα μας, νά μή μᾶς βαρυνθῇς διά τὰς ἀτελείας μας, ἀλλά νά μεσιτεῦης πρὸς Κύριον, διά τούς πνευματικούς σου ἀδελφούς καί τὰ συνηγμένα κύκλῳ τῆς τραπέζης τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἔκγονά σου, τὰ ὁποῖα μετά ἐνθέρμου ζήλου συνεχίζουν τὰ ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἰδεώδες.

Αἰώνια καί ἡ ἰδική σου μνήμη
ἀξιομακάριστε Ὁμολογητά τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ἡ Βυζαντινὴ χορωδία ὑπὸ τὸν Μουσικολογιώτατον κ. Μιχαήλ Μακρήν.

Μετά τὸ πέρας τῆς ἐμπεριστατωμένης ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, ἡ ἐκκλησιαστικὴ χορωδία ὑπὸ τὸν μουσικολογιώτατο κ. Μιχαήλ Μακρήν ἀπέδωσεν κατανυκτικούς ὕμνους τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Τελετάρχης τῆς ἐκδηλώσεως, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Γρηγόριος Ταυλάριος, λαβὼν τὸν λόγον ἐκάλεσεν τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαραθῶνος κ. Φώτιον νά εἰσαγάγῃ τὸν κοινόν εἰς τό κλίμα τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν:

Ἡ σημερινή ἐορτὴ ἐπιφυλάσσει καί μία εὐχάριστη ἔκπληξη. Πρὶν τὸν ἐπίλογο τῆς ἐκδηλώσεως ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Χρυσόστομο, θά γίνῃ ἡ ἀπονομή τῶν πτυχίων τῶν πρώτων ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Παρακαλῶ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Μαραθῶνος κ. Φώτιο νά προσέλθῃ στό βῆμα.

Ὁ Θεοφιλέστατος ἀνελθὼν εἰς τό βῆμα εἶπεν τὰ ἑξῆς:

Ἡ Σχολὴ Κατηχητῶν ἀπετέλεσε τὴν πρώτην προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας μας νά ἐπιμορφώσῃ μέ συστηματικὸν τρόπον τὰ στελέχη της. Ἐλειτούργησε διά πρώτην φοράν κατὰ τό ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 2001-2002 εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς εἰς τό Μοναστηράκι καί ἀργότερον μετεφέρθη εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας. Ἡ δοκιμαστικὴ λειτουργία τῆς διήρκεσε μέχρι τό ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 2004-2005. Τό πρόγραμμα σπουδῶν ὑπὸ τὴν μορφήν διαλέξεων διετοῦς διαρκείας περιελάμβανε ἕξ θεματικὰς ἐνότητες: Στοιχεῖα Κατηχητικῆς, Λειτουργικῆς, Εἰσαγωγῆς εἰς τὰς Θ. Γραφάς, Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, Θρησκευολογίας καί Πατερικῆς Θεολογίας (Ὁρθοδοξίας καί Ὁρθοπραξίας). Ἡ ἀποφοίτησις ἐγένετο κατόπιν γραπτῶν ἐξετάσεων καί ὑποβολῆς γραπτῆς ἐργασίας.

Ἦδη ἔπειτα ἀπὸ μίαν παῦσιν. διὰ

*Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος
κ. Φώτιος.*

λόγους ἐπεξεργασίας τῶν συμπερασμάτων τῆς δοκιμαστικῆς λειτουργίας, προβλέπεται ἡ —Θεοῦ θέλοντος— ἐπαναλειτουργία τῆς.

Οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς ταύτης ἐκρίθησαν κατάλληλοι μέ ἀκαδημαϊκά κριτήρια διὰ νά ἐπιτελέσουν τό ἔργον τῆς Κατηχήσεως, ὅπου ἡ Ἐκκλησία τούς καλέσει καί πάντοτε κατόπιν ἀδείας τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου.

Ἦθος ἀποτελεῖ εἰς τήν πατρίδα μας, τά ξίφη εἰς τούς ἀποφοίτους Εὐέλπιδας νά ἐπιδίδῃ ὁ ἀνώτατος ἄρχων τῆς χώρας. Τοῦτο ἔχοντες ὑπ' ὄψιν καλοῦμε τόν Πρωθιεράρχην τῆς Ἐκκλησίας μας Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Χρυσόστομον Β' νά ἀναγνώσῃ τήν εἰδικήν εὐχήν καί νά ἐπιδώσῃ τά πτυχία τῶν Εὐελπίδων τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν πρώτων ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Χρυσόστομος, ἀνελθὼν εἰς τό βῆμα, ἀνέγνωσε ἐπὶ τῶν πλησιασάντων ἀποφοίτων τῆς σχολῆς κατηχητῶν τήν εἰδικήν πρὸς τοῦτο εὐχήν πρὸς ἐνδυνάμωσιν καί φωτισμόν τῶν παρά Θεοῦ. Ἀκολουθῶς ὁ Θεοφιλέστατος προσεκάλει τούς ἀποφοίτους ἕνα ἕκαστον κατ' ὄνομα, οἱ ὅποιοι πλησιάζοντες ἐλάβανον τά πτυχία τῶν ἐκ χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου.

Τά ὀνόματα τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν εἶναι:

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΝΖΑΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΧΑΤΖΗΑΛΕΞΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΟΥΖΙΓΙΑΝΝΗ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΣΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΟΥΚΟΣ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΝΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΚΟΜΠΟΘΑΝΑΣΗ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΜΑΡΙΝΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΒΕΛΟΝΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΧΑΤΖΗΑΛΕΞΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΣΟΦΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΗΤΡΑΚΗ-ΤΣΙΟΤΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

*Οἱ ἀπόφοιτοι τῆς σχολῆς Κατηχητῶν
μετά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ. Χρυσοστόμου.*

Ὁ Μακαριώτατος ἐπευλογῶν τόν λαόν.

Ὁ Μακαριώτατος εὐχηθεῖς εἰς τοὺς ἀποφοίτους ὅπως ἐργασθοῦν διὰ τό καλόν τῆς νεολαίας μας εἰς δόξαν Θεοῦ, ἐπιλόγησε τήν ὅλην ἐκδήλωσιν:

Ἀγαπητοί ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ!

Ἐπιλογίζων τήν ἐόρτιον ταύτην ἐκδήλωσιν τῶν ὀνομαστηρίων –τρόπον τινά– τῆς Ἐκκλησίας μας δέν θά ἤθελον νά προσθέσω πολλά εἰς τά ὅσα ἐπαξίως ἀνέπτυξεν ὁ προλαλήσας κύριος ὁμιλητής. Τοῦτο μόνον θά ἐπισημάνω, ὅτι ἡ σημερινή, εἶναι ἡμέρα χαρᾶς καί εὐφροσύνης. Εἶναι ἡ πανήγυρις τῶν ἐπινικίων τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν ποικιλονύμων καί πολυσχιδῶν αἱρέσεων. Εἶναι ἡ ἐορτή ἡ μεταδίδουσα τό μήνυμα τῆς διαχρονικῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἀληθείας κατὰ τῆς πλάνης καί τοῦ ψεύδους.

Αὕτη εἶναι ἡ ἐορτή τῶν Ὁρθοδόξων. Αὕτη εἶναι ἡ λαμπροφόρος ἡμέρα τῆς χαρᾶς τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων. Ἐξ αὐτῆς ἀντλοῦμε τήν ἐλπίδα τῆς δικαίωσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὑπέρ τῶν παραδόσεων. Διότι ἡ δικαίωσις τῶν Ὁρθοδόξων ἔπειτα ἀπό ἓνα αἰῶνα καί πλέον ἐπικρατήσεως τῆς πλάνης, ἡ ὁποία εἶχε ἐπιβληθῇ μέ τήν δύναμιν τῆς κρατικῆς ἐξουσίας τῶν Εἰκονομάχων Αὐτοκρατόρων, ἡ καταφρονημένη καί διωκομένη Ὁρθοδοξία ἐθριάμβευσε,

λαβοῦσα τήν νίκην παρά τοῦ Θεοῦ. Διότι «Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτέ κακία» ὅπως λέγει ὁ σοφός Σολομών.

Αὕτη εἶναι λοιπόν, ἡ ἐορτή τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων καί ὄχι τῶν κατ' ὄνομα μόνον. Ὅπως λίαν ἐπιτυχῶς ἀναφέρεται εἰς τό θέμα τῆς κυρίας ὁμιλίας, ἡ Ὁρθοδοξία σήμερον εὐρίσκεται ἀντιμέτωπος μέ τοὺς κατ' ὄνομα «Ὁρθοδόξους». Καί αὐτοί τυπικῶς ἐορτάζουν τήν Ὁρθοδοξίαν. Προσκαλοῦν ὅμως, εἰς τοὺς ἐορτασμούς των καί τοὺς εἰκονομάχους προτεστάντας καί ἄλλους αἰρετικούς διακωμδοῦντες τό ἀληθές νόημα τῆς ἐορτῆς: τῆς νίκης κατὰ τῶν αἱρέσεων. Ψάλλουν τά ἄσμα-

τα καί τοὺς διθυράμβους τῆς ἡμέρας, οἱ ὅποιοι ἐξυμνοῦν τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀγίων κατὰ τῶν ποικιλονύμων κακοδοξιών, καί διὰ τῶν ἰδίων χειλέων ἀσπάζονται τοὺς αἱρεσιάρχας τοὺς ὁποίους οἱ ἅγιοι ἐπολέμησαν. Ὅποια ὑποκρισία!

Περαίνων τόν λόγον θά ἤθελον νά ἐκφράσω τά θερμά μου συγχαρητήρια εἰς τόν κοπιάσαντα κύριον ὁμιλητήν, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον. Πράγματι εἰς τήν ὁμιλίαν αὐτοῦ περιέγραψε τόν φθοροποιόν ρόλον τῶν λεγομένων συντηρητικῶν Ὁρθοδόξων εἰς τήν ἀποκοίμησιν τῶν ἐπαναστατουμένων συνειδήσεων. Θερμά συγχαρητήρια καί εἰς τόν λίαν ἐπιδεξίως ἀποδώσαντα τοὺς ἐορτίους ὕμνους χορόν τῶν Ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τήν διεύθυνσιν τοῦ Μουσικολογιωτάτου κ. Μιχαήλ Μακρῆ.

Εὐχόμενος ἀπό καρδίας πλουσίαν τήν εὐλογίαν παρά Θεοῦ καί ἐνδυνάμωσιν εἰς τόν ἀγῶνα τῆς πίστεως.

Ἡ ἐκδήλωσις ἐπερατώθη διὰ τοῦ πολυχρονισμοῦ τοῦ Μακαριωτάτου.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἐπιστολή πρὸς Διόγνητον

Καί γιά νά τό ποῦμε ἀπλούστερα, ὅ,τι εἶναι στό σῶμα ἡ ψυχή, αὐτό εἶναι στόν κόσμο οἱ χριστιανοί. Εἶναι ἀπλωμένη σέ ὅλα τά μέρη τοῦ σώματος ἡ ψυχή καί οἱ χριστιανοί εἶναι κατάσπαρτοι στήν οἰκουμένη. Ἡ ψυχή κατοικεῖ μέσα στό σῶμα, ἀλλά δέν εἶναι τοῦ σώματος. Καί οἱ χριστιανοί κατοικοῦν μέσα στόν κόσμο, ἀλλά δέν εἶναι τοῦ κόσμου. Ἀόρατη ἡ ψυχή, φρουρεῖται μέσα στό ὁρατό σῶμα. Καί οἱ χριστιανοί, ξέρουμε ὅλοι ὅτι βρίσκονται μέσα στόν κόσμο, ἀλλά ἡ θεοσέβειά τους μένει ἀόρατη. Μισεῖ τήν ψυχή ἡ σάρκα καί τήν πολεμᾷ, ἐνῶ σέ τίποτε δέν τήν ἀδικεῖ ἡ ψυχή, μόνο καί μόνο διότι τήν ἐμποδίζει νά ριχθῇ στίς ἡδονές. Μισεῖ καί τούς χριστιανούς ὁ κόσμος, ἐνῶ σέ τίποτε οἱ χριστιανοί δέν τόν ἀδικοῦν, μόνο καί μόνο διότι ἀντιτάσσονται στίς ἡδονές. Ἡ ψυχή ἀγαπᾷ τήν σάρκα καί τά μέλη της πού τήν μισοῦν. Καί οἱ χριστιανοί ἀγαποῦν ἐκείνους ἀπό τούς ὁποίους μισοῦνται. Ἡ ψυχή εἶναι φυλακισμένη στό σῶμα, ἀλλά τό συγκρατεῖ αὐτή στή ζωή. Καί οἱ χριστιανοί εἶναι δεσμῶτες τοῦ κόσμου, ἀλλά ὁ κόσμος ζῇ χάρι σ' αὐτούς. Ἀθάνατη εἶναι ἡ ψυχή καί κατοικεῖ σέ θνητό σκῆνωμα. Καί οἱ χριστιανοί περνοῦν μέσα ἀπό τή φθορά κατευθυνόμενοι πρὸς τήν οὐράνια ἀφθαρσία. Μέ νηστεία καί δίψα τοῦ σώματος ἡ ψυχή βελτιώνεται. Καί οἱ χριστιανοί τιμωρούμενοι καθημερινά γίνονται περισσότεροι. Διότι ὁ Θεός τούς κάλεσε σέ ζωή, ἀπό τήν ὁποία τούς εἶναι ἀδύνατο πιά νά παραιτηθοῦν.

Δέν εἶναι ἐπίγειο, καθώς εἶπα, εὐρημα ἡ πίστις πού τούς δόθηκε, οὔτε βάλθηκαν νά φυλᾷνε θνητό ἐπινόημα κι ἀνθρώπινη θρησκεία. Ἄλλ' ὁ ἴδιος ἀληθινά ὁ παντοδύναμος καί κτίστης τῶν πάντων καί ἀόρατος Θεός φύτεψε στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων καί καλλιεργεῖ τήν οὐράνια ἀλήθεια καί τόν λόγο τόν ἅγιο καί ἀχώρετο στόν νοῦ. Καί δέν ἔστειλε, ὅπως εἶναι φυσικό νά σκεφθῇ κανεῖς, στούς ἀνθρώπους κάποιον ὑπέρητή ἀπό τίς ἀσώματες δυνάμεις, πού διέπουν τά ἐπίγεια καί κρατοῦν τήν οὐράνια τάξι, ἀλλά τόν ἴδιο τόν τεχνίτη καί δημιουργό τῶν πάντων. Ἐκείνον γιά τόν ὁποῖον καί μέσῳ τοῦ ὁποῖ-

ου ἔκτισε τό στερέωμα καί μάνδρωσε τή θάλασσα μέ τίς ἀκρογιαλιές, τοῦ ὁποῖου τά μυστήρια φυλάγονται πιστά ἀπό ὅλα τά στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἀπό τόν ὁποῖον προστάχθηκε ὁ ἥλιος νά ἀκολουθῇ τίς τροχιές του, στόν ὁποῖον πειθαρχεῖ τό φεγγάρι βγαίνοντας τίς νύχτες, στόν ὁποῖον ὑπακούουν τά ἄστρα ἀκολουθώντας τόν δρόμο τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐκείνον, στόν ὁποῖον καί γιά τόν ὁποῖον ἔχουν συναρμολογηθῇ τά πάντα καί καθορισθῇ καί ὑποταχθῇ, οἱ οὐρανοί καί ὅσα εἶναι στούς οὐρανούς, ἡ γῆ καί ὅσα εἶναι στή γῆ, ἡ θάλασσα καί ὅσα εἶναι στή θάλασσα, ἡ φωτιά, ὁ ἀέρας, ἡ ἄβυσσος, ὅσα εἶναι σέ ὕψη, ὅσα εἶναι σέ βάθη καί ὅσα βρίσκονται ἀνάμεσα. Ἐκείνον ἔστειλε στούς ἀνθρώπους. Καί τόν ἔστειλε τάχα, ὅπως εἶναι φυσικό νά συλλογισθῇ κανεῖς, γιά νά προξενήσῃ ἔτσι φόβο, κατάπληξι καί συμμάζεμα; Κάθε ἄλλο. Ἰσα-ἴσα μέ ἐπιείκεια καί πραότητα ὁ βασιλεὺς ἔστειλε τόν βασιλέα υἱό του, τόν ἔστειλε ὡς Θεό ἀλλά καί ὡς ἄνθρωπο στούς ἀνθρώπους, τόν ἔστειλε ὡς σωτήρα, τόν ἔστειλε γιά νά πείσῃ κι ὄχι νά ἐκδιᾷσῃ. Διότι ἡ βία δέν ταιριάζει στόν Θεό. Τόν ἔστειλε γιά νά καλέσῃ, ὄχι γιά νά καταδιώξῃ. Τόν ἔστειλε ἀπό ἀγάπη κι ὄχι γιά νά κρίνῃ. Θά τόν ξαναστείλῃ γιά νά κρίνῃ καί τότε τήν παρουσία του ποιός θά τήν βαστάξῃ;... Δέν βλέπεις τούς χριστιανούς νά ρίχνονται στά θηρία γιά ν' ἀρνηθοῦν τόν Κύριο καί ὅμως νά μή νικῶνται; Δέν βλέπεις ὅτι ὅσο περισσότεροι τιμωροῦνται, τόσο περισσότεροι γίνονται; Αὐτά δέν εἶναι ἀνθρώπινα φαινόμενα. Αὐτά ἐξηγοῦνται μονάχα μέ τή δύναμι τοῦ Θεοῦ. Αὐτά εἶναι φανερώματα τῆς ἰδίας του τῆς παρουσίας.

Ποιός ἀπό τούς ἀνθρώπους θά μπορούσε νά γνωρίζῃ στό βάθος τί εἶναι ὁ Θεός, πρὶν ὁ Χριστός ἔλθῃ; Ἡ παραδέχεσαι τά κούφια λόγια τῶν σπουδαίων φιλοσόφων, πού μοιάζουν μέ παραληρήματα, ὅταν ἄλλοι ἀπ' αὐτούς εἶπαν ὅτι ὁ Θεός εἶναι πῦρ (ἐκεῖ πού θά πήγαιναν οἱ ἴδιοι, αὐτό τό ὠνόμασαν Θεό), ἄλλοι νερό κι ἄλλοι διάφορα ἄλλα στοιχεῖα, τά ὁποῖα ἀκριβῶς κτίσθηκαν ἀπό τόν Θεό; Μά ἂν κάποια ἀπ' αὐτές τίς θεωρίες γίνῃ ἀποδεκτή, τότε

μέ τό ἴδιο δικαίωμα μπορούμε νά ποῦμε ὅτι εἶναι Θεός καί ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο κτίσμα. Ἀλλά, βέβαια, ὅλα αὐτά εἶναι ταχυδακτυλουργίες καί καμώματα ἀπατεώνων θαυματοποιῶν. Κανείς ἄνθρωπος οὔτε εἶδε οὔτε γνώρισε τόν Θεό, ἀλλ' ὁ Θεός ὁ ἴδιος φανέρωσε τόν ἑαυτό του. Καί τόν φανέρωσε διά τῆς πίστεως. Μονάχα μέ τήν πίστι μᾶς ἔχει δοθῇ ὁ τρόπος νά βλέπουμε τόν Θεό. Ὁ δεσπότης καί δημιουργός τῶν ὅλων Θεός, πού ἔφτιαξε τά πάντα καί τά ξεχώρισε σέ εἶδη, δέν ὑπῆρξε μόνο φιλόανθρωπος, ἀλλά καί μακρόθυμος. Ἀλλά καί ἦταν ἀνέκαθεν τέτοιος καί εἶναι καί θά εἶναι χρηστός καί ἀγαθός καί ἀνόργιστος καί ἀληθινός, καί μόνο ἀγαθός εἶναι. Καί ἀφοῦ ἐννόησε κάποια μεγάλη καί ἀνείπωτη ἔννοια, τήν ἀνεκοίνωσε μονάχα στόν υἱό του. Καί ὅσο διάστημα φύλαγε μέσα σέ μυστήριο καί κρατοῦσε κρυφή τή σοφή του ἀπόφασι, φαινόταν πῶς ἀμελοῦσε καί δέν φρόντιζε γιά μᾶς. Μά ὅταν ἀπεκάλυψε μέσω τοῦ ἀγαπητοῦ του παιδιοῦ καί φανέρωσε ἐκεῖνα πού εἶχε ἀπό τήν ἀρχή ἐτοιμασμένα, ὅλα μονομιᾶς μᾶς τά χάρισε, δηλαδή καί νά μετέχουμε στίς εὐεργεσίες του καί νά δοῦμε καί νά ἐννοήσουμε ἐκεῖνα πού κανείς ἕως τότε δέν εἶχε οὔτε κἀν φαντασθῇ.

Ἀφοῦ, λοιπόν, εἶχε καταστρώσει τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας μέ τόν υἱό του, ἔως χθές μᾶς ἄφηνε νά παίρνουμε τόν κατήφορο τῆς ἀπιστίας, πού τόσο τόν θέλαμε, παρασυρμένοι ἀπό ἡδονές καί ἐπιθυμίες. Ὅχι βέβαια διότι ἀρεσκόταν στίς ἁμαρτίες μας, ἀλλά τίς ἀνεχόταν. Δέν συνενδοκοῦσε σ' ἐκείνη τήν ἐποχή τῆς ἀδικίας, ἀλλά δημιουργοῦσε τήν τωρινή ἐποχή τῆς δικαιοσύνης, ὥστε ἔχοντας ἀποδειχθῇ τόν πρῶτο καιρό ἀπό τά ἴδια μας τά ἔργα ὡς ἀνάξιοι τῆς ζωῆς, τώρα ν' ἀξιωθοῦμε τή χρηστότητα τοῦ Θεοῦ κι ἀφοῦ στόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας βεβαιωθοῦμε γιά τό πόσο ἀδύνατο ἦταν εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τώρα μέ τή δύναμι τοῦ Θεοῦ νά μποῦμε σ' αὐτή. Ἡ ἀδικία μας εἶχε ἀποκορυφωθῇ καί συμπληρωθῇ. Εἶχε γίνει κατάδηλο ὅτι τό κατάντημά μας δέν μπορούσε νά εἶναι ἄλλο ἀπό τήν κόλασι καί τόν θάνατο. Ἀλλά ἦλθε ἡ ὥρα πού ὁ Θεός εἶχε προορίσει γιά νά φανερώσει τή χρηστότητα καί τή δύναμί του (ὧ ἀπροσμέτρητη φιλοανθρωπία καί ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!). Δέν μᾶς μίσησε, δέν μᾶς ἀπεδοκίμασε, δέν μνησικάκησε. Ἀλλά μακροθύμησε, ἀνέχθηκε καί, μέσα στό ἔλεός του, ἐπωμίσθηκε ὁ ἴδιος τίς ἁμαρτίες μας, δίνοντας τόν υἱό του λύτρο γιά μᾶς, τόν ἅγιο ὑπέρ τῶν ἀνόμων, τόν ἄκακο ὑπέρ τῶν κακῶν, τόν δίκαιον ὑπέρ τῶν ἀδίκων, τόν ἄφθαρτο ὑπέρ τῶν φθαρτῶν, τόν ἀθάνατο ὑπέρ τῶν θνητῶν. Διότι τί ἄλλο μπόρεσε νά καλύψῃ τίς ἁμαρτίες μας παρά ἡ δικαιοσύνη Ἐκείνου; Πάνω σέ ποιόν θά μπορούσαμε νά δικαιωθοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνομοι καί ἀσεβεῖς παρά μονάχα πά-

νω στόν υἱό τοῦ Θεοῦ; Ὡ γλυκύ ἀντάλλαγμα, ὧ ἀνεξιχνίαστη δημιουργία, ὧ ἀπροσδόκητες εὐεργεσίες! Ἡ ἀνομία τῶν πολλῶν νά κρυβῇ ἀπό ἕνα δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη ἑνός νά δικαιώσῃ πολλούς ἀνόμους. Ἀφοῦ μᾶς ἔκανε ὁ Θεός νά δοῦμε προτύτερα πόσο ἀδύνατο στή φύσι μας ἦταν νά πετύχουμε τή ζωή καί τώρα μᾶς χάρισε σωτήρα πού μπορεί νά μᾶς λυτρώσῃ ὄντας ἀπολύτως ἀδύνατο νά σωθοῦμε μόνοι μας, καί ἀπό τά δύο αὐτά θέλησε νά πιστεῦμε τή χρηστότητα του καί νά τόν ἀναγνωρίζουμε τροφέα, πατέρα, διδάσκαλο, σύμβουλο, ἱατρό, νοῦ, φῶς, τιμῇ, δόξα, δύναμι, ζωή, χωρίς νά μεριμνᾶμε γιά τό τί θά ντυθοῦμε καί τί θά φᾶμε.

Αὕτη τήν πίστι ἂν ποθήσῃς καί σύ, θά ἀποκτήσῃς πρῶτα-πρῶτα τήν ἐπίγνωσι τοῦ πατρός. Διότι ὁ Θεός τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπησε, γιά τοὺς ὁποίους ἔχτισε τόν κόσμον, στοὺς ὁποίους ὑπέταξε ὅλα ὅσα εἶναι πάνω στή γῆ, στοὺς ὁποίους ἔδωσε λόγο καί νοῦ, στοὺς ὁποίους μόνους ἀξίωσε νά βλέπουν πρὸς τά ἄνω, πρὸς τόν ἴδιο, τοὺς ὁποίους ἔπλασε ἀπό τήν ἴδια του τήν εἰκόνα, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπέστειλε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενή, στοὺς ὁποίους ὑποσχέθηκε τήν οὐράνια βασιλεία καί θά τοὺς τή χάριση ἂν τόν ἀγαπήσουν. Ὅταν πάρῃς ἐπίγνωσι ὅλων αὐτῶν, δέν ξέρεις τί χαρά θά νοιώσῃς. Καί πῶς θ' ἀγαπήσῃς ἐκεῖνον πού τόσο σ' ἀγάπησε πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες. Ἀλλά ἀγαπώντας τον θά γίνῃς μιμητής τῆς χρηστότητός του. Καί μήν ἀπορήσῃς γιά τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεί καί γίνε-ται μιμητής τοῦ Θεοῦ. Μπορεῖ, διότι θέλει ὁ Θεός. Δέν μιμεῖται τόν Θεό ἐκεῖνος πού καταδυναστεύει τοὺς διπλανούς του, ἐκεῖνος πού τοὺς ἐκμεταλλεύεται, ἐκεῖνος πού πλουτεῖ εἰς βάρος τους, ἐκεῖνος πού τοὺς πατεῖ μέ τό πέλμα του. Ὅλα αὐτά εἶναι ἔξω ἀπὸ τή θεία μεγαλειότητα. Ἀλλά μιμητής τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνος πού σηκώνει τό βάρος τοῦ διπλανοῦ του, πού εὐεργετεῖ τοὺς ἀδυνάτους, πού παίρνοντας ἀπὸ τόν Θεό χορηγεῖ σ' ὅσους ἔχουν ἀνάγκη καί γίνε-ται σάν θεός των. Τότε θά δῇς, ἐνῶ θά εἶσαι στή γῆ, τόν Κύριο τοῦ οὐρανοῦ, τότε θ' ἀρχίσῃς νά λαλῇς τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ, τότε θ' ἀγαπήσῃς καί θά θαυμάσῃς αὐτούς πού τόσα ὑποφέρουν γιά νά μή τόν ἀρνηθοῦν. Τότε θά καταλάβῃς τήν ἀπάτη καί τήν πλάνη τοῦ κόσμου, ὅταν νοιώσῃς τήν οὐράνια ζωή, ὅταν καταφρονήσῃς τόν φαινομενικό ἐδῶ κάτω θάνατο, ὅταν φοβηθῇς τόν πραγματικό θάνατο, πού ἐπιφυλάσσεται σ' ὅσους πρόκειται νά καταδικασθοῦν στό πῦρ τό αἰώνιο, στή φωτιά πού ἔως τό τέλος θά καίῃ ἐκείνους πού θά τῆς παραδοθοῦν. Τότε θά θαυμάσῃς αὐτούς πού ὑπομένουν γιά τή δικαιοσύνη τό πρόσκαιρο πῦρ καί θά τοὺς μακαρίσῃς, ὅταν καταλάβῃς ἐκεῖνο τό πῦρ τί πράγματι εἶναι.

Ἐπιμέλεια: Μιχαήλ Μίμαρος, Ἱεροφάτης

ΕΣΤΙ ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ...*

Ε'φέτος εορτάζομεν τό τρίτον Πάσχα μέσα εἰς μίαν ἀτμοσφαῖραν δεινῶν καί καταδιώξεων. Ἡ Α.Μ. ὁ διωγμός συνεχίζεται σταθερῶς, ἰσοπεδωτικός καί ἀδυσώπητος ἐναντίον μας, ἐναντίον ἑνός ἀξιοσεβάστου ἀριθμοῦ χριστιανῶν πολιτῶν.

Οἱ ναοί μας ἐπτασφράγιστοι τρία ὁλόκληρα ἔτη μέ τά σύμβολα τοῦ διωγμοῦ καί τῆς σταυρώσεως ἐπὶ τῶν θυρῶν του, μέ τά ἴδια σύμβολα τῶν ἡλῶν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ μας.

Καί γύρω ἀπό τοὺς ναοὺς βομβεῖ ἀκαταπαύστως ὁ εὐσεβὴς λαός, ζητῶν τὴν ἐλευθερίαν τῆς προσευχῆς του.

Ἐστράφημεν παντοῦ, ἀπηυθύνθημεν παντοῦ, ἐξωρκίσσαμεν τοὺς πάντας, καί ἡ ἀπάντησις ἦτο ἡ σιωπή. Μία σιωπή τόσο εὐγλωττος ὥστε νά προκαλέσῃ τὸν μεγαλύτερον ἴσως θρῆνον εἰς χριστιανικὰς ψυχὰς κατὰ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν. Ἀόρατοι χεῖρες ἐκίνουν καί ἐξακολουθοῦν νά κινοῦν τό χριστιανομάχον αὐτό ἔργον. Καί ὁ σκοπός των εἶναι φανερός. Ἡ ἐξολόθρευσις.

Ἡ παρουσία μας ὡς ὀρθοδόξων Ἑλλήνων μέσα εἰς αὐτόν τὸν χώρον εἰς τὸν ὁποῖον δροῦν καί ὀργιάζουν χιλιάδες παράσιτα θρησκευτικῶν αἱρέσεων τοὺς εἶναι τόσο ἐνοχλητική, ὥστε ἀνέλαβον τό θεᾶρεστον ἔργον τῆς ἐξοντώσεώς μας. Ἡ παρηρησία μέ τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον ὀμιλήσαμεν, ἐδράσαμεν καί προεβάλομεν τὴν πίστιν μας εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐκίνησε καθ' ἡμῶν τό φοβερόν κύμα τοῦ διωγμοῦ.

Θά ἔπρεπε νά εἴμεθα Οὐνίται, Χιλιασταί,

Μασσῶνοι, Προτεστάνται διὰ νά μᾶς σέβονται νά μᾶς χρηματοδοτοῦν καί νά μᾶς ὑποστηρίζουν ξένοι.

Ἐδῶ μέσα εἰς αὐτόν τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐκινήθησαν αἱ μεγαλύτεραι ἐκκλησιαστικάι φυσιογνωμίαι τῆς Ὁρθοδοξίας, σήμερον μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι δέν ἔχουν θέσιν.

Συντελεῖται δηλ. τό μεγαλύτερον ἄγος καί ἡ χειροτέρα βεβήλωσις τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς ἱστορίας 20 ὁλοκλήρων αἰῶνων.

Ἡμεῖς ὅμως μέ ἀπόλυτον συνείδησιν ὅλων αὐτῶν τῶν στοιχείων, μέ συνείδησιν τῆς λυσσαλέας ἐξοντωτικῆς προσπαθείας τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, μέ συνείδησιν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐκλύσεως καί τῆς διαφθορᾶς τοῦ αἵωνος μας, πο-

ρευόμεθα ἀκλόνητοι πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς λυτρώσεως.

Οἰαδήποτε καί ἂν εἶναι αὕτη θά εἶναι μιά νίκη δι' ἡμᾶς. Διότι, χωρὶς νά ἔχομεν διάθεσιν διὰ προφητικὰς ρήσεις, λέγομεν μέ βεβαιότητα, ὅτι τά στοιχεῖα ἅτινα σήμερον διαβιβρώσκουν τὸν κοινωνικόν κορμόν θά ἔλθῃ ἡ στιγμή νά καταβροχθίσουν καί τοὺς διώκτας μας. Οἱ ἴδιοι δηλ. αὐτοὶ οἵτινες ὑπο-

Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου τῶν Γ.Ο.Χ. στὸν Πειραιᾶ ἀπὸ τὰς ἀστυνομικὰς δυνάμεις, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Νεοημερολογιτῶν Σπυρίδωνος Βλάχου.

κρίνονται τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ καί οἵτινες σήμερον κατευθύνουν τὴν ἐξόντωσίν μας, προετοιμάζουν μέ τά ἔργα των τὴν ἔλευσιν τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ἔχομεν νά κάμωμεν μίαν μόνον δήλωσιν: Τίποτε δέν εἶναι ἱκανόν νά μᾶς κλονίσῃ ἀπὸ τὴν πίστιν μας, ἀπὸ τὴν προσήλωσιν καί τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ μας, πολὺ δέ περισσότερο αἱ λιποταξίαι ὠρισμένων οἵτινες ἐξηλθον ἐξ ἡμῶν ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν.

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 151 (τῆς 23-3-1953), σελ. 5.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Α. ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924-1935

Όταν τό 1924 έπεβλήθη πραξικοπηματικῶς εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τό νέον ἡμερολόγιον, ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, μία σημαντική μερίς τοῦ πληρώματος τῶν εὐσεβῶν πιστῶν δέν τό ἀπεδέχθη. Ὅχι διά λόγους πείσματος ἤ «στενοκεφαλιάς», οὔτε βέβαια ἀπό κάποια ὀπισθοδρομικήν ἀντίληψιν, ὡς μᾶς κατηγοροῦν οἱ ἀμύντορες τῆς καινοτομίας. Ἀλλά διότι εὐθύς διέγνωσεν ὅτι ὀπισθεν τῆς ἀντικανονικῆς αὐτῆς ἐνεργείας, ὑπεκρύπτετο ἡ προώθησις τῆς ἐκφραγεύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εὐθύς, λοιπόν, οἱ ἀντιδρῶντες εὐσεβεῖς ὀργανοῦνται. Δύο μόλις ἑβδομάδας μετὰ τήν ἐορτολογικήν μεταβολήν, πολλοί ἐξ αὐτῶν συγκεντροῦνται εἰς τήν αἴθουσα τῶν ἐμποροῦπαλλήλων Ἀθηνῶν καί ἰδρύουν τόν «Σύλλογον τῶν Ὁρθοδόξων». Οὗτος μετὰ διετίαν μετωνομάσθη εἰς τήν «Ἑλληνικήν Θρησκευτικήν Κοινότητα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν». Ἐκτοτε, οἱ ἀγωνισταί ὑπέρ τῆς πατρώας εὐσεβείας φέρουν τήν ἐπωνυμίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἦρχισαν νά τελοῦν λειτουργίας καί ἐκκλησιαστικάς ἀκολουθίας εἰς ἰδιωτικούς ναούς, δι ἰδίων ἱερέων.

Οἱ πρῶτοι ἡρωϊκοί λειτουργοί τῶν Γ.Ο.Χ. ἦσαν ἐλάχιστοι. Οἱ ἐγγαμοὶ ἱερεῖς: Ἰωάννης Φλώρος (ὁ λειτουργός κατὰ τήν ἀγρυπνίαν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμ. Σταυροῦ τό 1925, κατὰ τήν ὁποίαν ἔλαβε χώραν ἡ Γ' ἐμφάνισις τοῦ Τ. Σταυροῦ) καί οἱ Σπυρίδων Οἰκονόμου, Βασίλειος Σακελλαρόπουλος, Σωτήριος Σουχλέρης, Γεώργιος Μαυρίδης, Ἀνδρέας,

Παρθένιος (ἀγνώστων ἐπωνύμων, ἀμφότεροι εἰς Δράμαν), Στέργιος (ἐκ Νικήτης).

Ἀκόμη, κατὰ τά πρῶτα ἔτη τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐορτολογίου, τάς λειτουργικάς ἀνάγκας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐξυπνέτουν οἱ Ἱερομόναχοι: Ἀνθίμος Βαγιάνος (εἰς Χίον) καί Ἀρσένιος Σακελλάρης (εἰς Φθιώτιδα). Ὁ δεύτερος ἦτο Ἀγιορείτης ὁ ὁποῖος μέ ἀπολυτήριον τῆς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας εὕρισκετο ἐκ τοῦ 1907 εἰς τήν περιοχὴν τῆς Φθιώτιδος. Ἐκεῖ εὕρισκετο κατὰ τήν ἀλλαγὴν τοῦ ἐορτολογίου τήν ὁποίαν δέν ἀπεδέχθη καί ἀπετέλεσε τοιοῦτοτρόπως τόν πρῶτον Ἀγιορείτην ὁ

Ἱερομόναχος Ἀρσένιος
Σακελλάρης (1873-1938).

ὁποῖος ἐνετάχθη εἰς τόν Ἱ. Κλήρον τῶν Γ.Ο.Χ. (Περί αὐτοῦ ἀξίζει νά σημειωθῇ ὅτι οἱ χωροφύλακες ἔδесαν αὐτόν ὀπισθεν τοῦ ὑποζυγίου των καί ἔσυρον πεζόν διαπομπέοντες αὐτόν διά τῶν συνοικίων τῆς Λαμίας μέχρι τό ἀστυνομικόν τμήμα ὅπου τόν ἀπεσχημάτισαν καί ἐξύρισαν!).

(συνεχίζεται)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Τό επίσημον ὄργανον τῶν Ἑλλήνων Μασόνων «Πυθαγόρας» (τεῦχος 72-73, σελ. 265) ἀναφέρει ὅτι τὸ Σάββατον 24-6-2000 (τὴν πρωΐαν) ἐγένοντο τὰ Μασονικά ἐγκαίνια τοῦ Τεκτονικοῦ Μεγάρου Ἑλευσῖνος. Αὐτὸ δὲν προξενεῖ ἐντύπωσιν. Ὅμως, τὸ ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐτελέσθη ἀγιασμός (!) εἰς τὸν Μασονικὸν χῶρον χοροστατοῦντος τοῦ νεοημερολογίτου Μητροπολίτου Ἀζώμης κ. Πέτρου Γιακουμέλου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἑλευσῖνος κ. Καλλιστράτου!!

Ἀπροκάλυπτος πλέον ἢ συμπόρευσις νεοημερολογιτῶν καὶ μασόνων.

✓ Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος (70-71) τοῦ ἰδίου μασονικοῦ ἐντύπου (σελ. 108) οἱ Μασόνοι εἰς εἰδικὴν τελετὴν ἐτίμησαν τὸν μασόνον μουσικοσυνθέτην Μίμην Πλέσσαν.

Κατὰ ...σύμπτωσιν, τὸν αὐτὸν Μίμην Πλέσσαν ἐτίμησεν καὶ ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. (βλ. «Ἀδέσμευτον Τύπον» τῆς 2-3-2007)!

✓ Ὁ νεοημερολογίτης Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος, ἔχει καταβάλει ἀπὸ τὰ ταμεῖα τῆς Ἐκκλησίας τὰ τελευταῖα ἔτη 8.300.000 δολάρια ὡς ἀποζημιώσεις καὶ ἔξοδα δικαστηρίων διὰ ὑποθέσεις παιδεραστίας ἢ σεξουαλικῆς παρενοχλήσεως ὑπὸ κληρικῶν τῆς δικαιοδοσίας του (βλ. ἐφημ. «ΤΟ ΒΗΜΑ», 25-3-2007). Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς κατηγορεῖται ὅτι συνεκάλυπτε τοὺς παιδεραστὰς κληρικούς της μὲ ἀποτέλεσμα οὗτοι νὰ συνεχίζουν τὴν δρᾶσιν των.

Ἰδού ποῦ καταλήγει ὁ ὀβολός τῶν ἀπλῶν πιστῶν.

✓ Ὅπως μετέδωσεν τὸ Ἀθηναϊκὸν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων τὴν 16-4-2007: «Οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀποδεχθῶν τὴν ἰδέαν ἐνὸς οἰκουμενικοῦ πρωτείου καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης εἶναι ὁ “πρῶτος”», ἐδήλωσεν ὁ

Μητροπολίτης κ. Ζηζιούλας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἱταλικὴν ἐφημερίδα «La Repubblica». Συνεχίζων ὁ νεοημερολογίτης Ἐπίσκοπος παρεδέχθη ὅτι ἐν τοιοῦτον πρωτεῖον δὲν θὰ εἶναι ἀπλῶς πρωτεῖον τιμῆς, ἀλλὰ ὁ Πάπας θὰ ἔχει δικαίωμα ἐπεμβάσεως καὶ εἰς τὰ διοικητικὰ τῆς κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας, πλήν ὅμως τοῦτο θὰ πρέπει νὰ γίνεται ἐν συνεργασίᾳ μεθ’ ἐνὸς Συνοδικοῦ ὁργάνου!

Τί μᾶς λέγετε, κ. Ζηζιούλα; Ἀραγε καὶ τώρα ὁ Πάπας δὲν συμβουλευέται τοὺς Καρδινάλιους τοῦ πρὶν ἐνεργῆσαι τὸ ὁ,τιδήποτε; Τοσοῦτον ἔχετε ἀποδεχθεῖ τὰς παπικὰς θέσεις! Εὖγε, καὶ Καρδινάλιος!

Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ κ. Ζηζιούλας, κομίζων ταυτοχρόνως καὶ πρόσκλησιν τοῦ Πατριάρχου του κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὸν Πάπαν διὰ νὰ ἡγηθῶν ἀμφότεροι αὐτοπροσώπως τῶν ἐπιτροπῶν τοῦ διαλόγου κατὰ τὴν ἐπομένῃ συνάντησίν των εἰς τὴν Ραβένναν τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον καὶ νὰ ἐπιταχύνουν τὰς διαδικασίας ἐνώσεως. Προφανῶς δὲν ἀντέχει ἄλλο μόνος!

Ἡ παροῦσα εἰδήσις ἀφιερῶται εἰς τοὺς μνημονευτὰς Ἀγιορείτας καὶ τοὺς λεγομένους «συντηρητικούς» νεοημερολογίτας.

✓ Ἐλάβομεν τὸ νεοεκδοθὲν βιβλίον «Ἐγινε ἡ ἐνωση τῶν Ἐκκλησιῶν» τοῦ κ. Ἀθανασίου Σακαρέλλου. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται τὴν ἀποψιν ὅτι ἡ λεγομένη «ἐνωση τῶν Ἐκκλησιῶν», δηλ. Ὁρθόδοξοι καὶ Λατινικῆς, δὲν εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον ἀναμένεται νὰ γίνῃ. Εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον ἔχει ἤδη πραγματοποιηθεῖ εἰς ἐπίπεδον ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας. Αὐτὸ πού ἀπομένει πλέον εἶναι ἡ βαθμιαία ἀποκάλυψις αὐτῆς τῆς ἀληθείας εἰς τὸ ποίμνιον. Διὰ τὴν θεμελίωσιν αὐτῆς τῆς θέσεως ὁ συγγραφεὺς μεταχειρίζεται μαρτυρίες Λατίνων, ἀλλὰ καὶ «Ὁρθόδοξων» παραγόντων.

Διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους τὸ τηλ. τοῦ Συγγραφέως εἶναι 2741059201.

ΘΥΡΑΝΟΙΞΙΑ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Μέ ἐκκλησιαστική λαμπρότητα καί τήν συμμετοχή τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς κ. Ἱ. Τραγάκη, τοῦ Ὑφυπουργοῦ κ. Ἀ. Νεράτζη, τῶν Βουλευτῶν κ. Γ. Νιώτη καί κ. Ἱ. Διαμαντίδη, ἀντιπροσωπείας τοῦ Δήμου Κερατσινίου καί τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ πού δίνει πάντα τό δυναμικό παρόν στίς ἐκκλησιαστικές συνάξεις, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου 7/20 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἐτέλεσε τά Θυρανοίξια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Κερατσινίου.

Μετά τόν ἁγιασμό τῶν Θυρανοίξιων ἐτελέσθη πανηγυρικός Ἑσπερινός στόν ὁποῖο χοροστάτησε ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης, ἐνῶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ὠμίλησε ἐπικαίρως καί ἀνεφέρθη στήν ἀξία τῆς ὑπαρξης καί προσφοράς τῶν Ἱ. Ναῶν στήν ζωή τῆς κανονικῆς καί μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Ἱ. Ναός Ἀγ. Γεωργίου εἶναι ὁ τέταρτος Ναός πού ἐντός τῶν ὁρίων τοῦ Δήμου Κερατσινίου ἀναφέρεται κανονικῶς τῷ τρόπῳ εἰς τήν Ἱ. Μητρό-

πολιν Πειραιῶς καί Σαλαμίνας. Ὁ ἐν λόγῳ Ἱ. Ναός μετά τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Μανιάτικα Πειραιῶς μέχρι πρότινος ἦσαν ὑπό τήν δικαιοδοσία μὴ κανονικοῦ ἐπισκόπου, ἀλλά χάρις εἰς τίς συντονισμένες ἐνέργειες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, εἶναι πλέον περιουσιακό στοιχεῖο τοῦ οἰκονομικοῦ φορέα τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλαδή τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΕΣ ΙΕΡΕΩΝ

Χάριτι Θεοῦ καί προνοίᾳ τῶν τιμίων ἱεραρχῶν μας συνεχίζεται ἡ ἀνανέωση καί ἡ ἐπ'ἀνδρωσῇ τοῦ εὐαγοῦς ἱεροῦ κλήρου διά τῆς ἀναδείξεως καί χειροτονίας νέων καί ἀξίων λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου.

Μέ κανονική ἄδεια τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου στόν Ἱ. Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Δήμου Ἀγ. Παρασκευῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τήν Δευτέρα 19-12-06/1-1-07, ἐχειροτόνησε Διάκονο τόν εὐλαβέστατο Στυλιανό Τομαῆ.

Ὑπό τοῦ ἰδίου ἱεράρχου καί εἰς τόν αὐτόν Ἱ.

Ναόν τό Σάββατο 13-2/3-3-07 ὁ ὡς ἄνω Διάκονος π. Στυλιανός ἔλαβε τόν δεύτερο βαθμό τῆς ἱερωσύνης.

Ὁ νεοχειροτονηθεῖς ἀναθρεμμένος ἐν παιδείᾳ καί νοθεσίᾳ Κυρίου εἶναι ἑγγαμος καί πατέρας δύο τέκνων.

Στόν Ἱ. Ναό Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τά Μανιάτικα Πειραιῶς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος τήν Πέμπτη 13/26-4-07 καί τήν Παρασκευή 14/27-4-07 ἐχειροτόνησε διαδοχικά Διάκονο καί πρεσβύτερο τόν εὐσεβῆ Ἰωάννη Ἀλεξάκη.

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ

Ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σερρῶν, Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης καί σέ συνεργασία μέ τά τοπικά ἐκκλησιαστικά συμβούλια πραγματοποιήθηκε ἐπιτυχῶς στό ἀμφιθέατρο τοῦ Διοικητηρίου Καβάλας τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως μιά ξεχωριστή πνευματική ἐκδήλωση. Στήν ἐπιτυχία συνέβαλε ἀφ' ἑνός μὲν ἡ μεστή ὁμιλία τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου κ. Γρηγορίου μέ θέμα «Τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καί τό σκηνικό

τοῦ Γολγοθᾶ» πού προκάλεσε ἐντύπωση καθώς

καί προβληματισμό, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ παρουσία τῶν τοπικῶν πολιτικῶν ἀρχῶν καθώς καί τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος πού ἦταν ἰδιαίτερα ἐντυπωσιακή.

Στήν πνευματική αὐτή σύναξη λαμπρότητα προσέδωσε καί ἡ παρουσία τῆς Ο.Ε.Β.Υ.Χ. πού ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς κ. Μ. Μακρῆ ἀπέδωσε ἄριστα ἐπικάιρους ὕμνους καί κατάφερε νά ἀποσπᾷσει ἐγκωμιαστικά σχόλια ἀπό τούς ἀκροατές.

Ἡ παρουσίασις τῆς ἐκδηλώσεως εἶχε ἀνατεθῇ στόν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμ. Εὐθύμιο Μπαρδάκα. Ἡ ἐκδήλωση ἔληξε μέ τόν χαιρετισμό τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμ. Μεθοδίου πού μετέφερε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. Γρηγόριος καί τό μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Χρυσοστόμου πού ἀνεγνώσθη ἀπό τόν ἐκπρόσωπό του Σεβ. Μητροπολίτη Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομο. Στήν ἐκδήλωση τιμητικό παρόν ἔδωσε καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος κ. Μάξιμος.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

► Κατά τήν μεγάλη Δεσποτική ἑορτή τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου τήν Πέμπτη 2/15 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. πανηγύρισαν μεγαλοπρεπῶς οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. ναοί Καλλιπόλεως, Πειραιῶς καί Μαρκοπούλου Ἀττικῆς καθώς καί αἱ Ἱ. Μοναί Αἰαντείου Σαλαμίνας καί Χορτοκοπίου Καβάλας.

Συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης κ. Θεοδοσίου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος προέστη τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί τῆς λιτανεύσεως τῆς Ἱ. Εἰκόνας στόν ἱστορικό Ἱ. Ναό Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Καλλιπόλεως Πειραιῶς.

Τήν κυριώνυμον ἡμέρα τῆς ἑορτῆς συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης προέστη κατόπιν κανονικῆς ἀδείας τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Σεβ. κ. Γεροντίου ὁ Σεβ. Μη-

τροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος προέστη τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως εἰς τὴν πανηγυρίζουσα περιφανῇ Ἱ. Μονῇ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου (Φλεβαριώτισσα) Σαλαμίνας.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τῶν ἐορτίων ἀκολουθιῶν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Μαρκοπούλου Ἀττικῆς. Προεξάρχωντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου πανηγύρισε ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ ἡ

περίσεμνος Ἱ. Μονῇ Ὑπαπαντῆς Κυρίου Χορτοκοπίου. Ἡ ἱερά ἀγρυπνία πού τελεῖται καθ' ἔτος στό πλαίσιο τῆς πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς εἶναι σημεῖο ἀναφορᾶς γιά τούς φιλομόναχους ἀκρίτες ἀδελφούς μας.

➤ Τὴν Πέμπτη τοῦ Μ. Κανόνος 9/22 Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγ. Τεσσαράκοντα μαρτύρων τελέσθηκε ἱεροπρεπῶς ἡ καθιερωμένη ὡς δευτέρα πανήγυρις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ. Τῆς Θ. Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων πού τελέσθηκε στό πλαίσιο τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, ἐνῶ παρέστη συμπροσευχόμενος καί ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Χρυσόστομος.

➤ Τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου 11/24 Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐορτάσθηκε ἡ ἐτήσιος πανήγυρις τοῦ Ἱ. Παρεκκλησίου Ρόδου τό Ἀμάραντον Πειραιῶς τῆς ὁμωνύμου φιλανθρωπικῆς ἀδελφότητος Κυριῶν καί Δεσποινίδων. Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης κ. Θεοδοσίου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

➤ Τὴν Τρίτη τῆς Διακαινησίμου καθ' ἣν ἡμέραν ἐορτάζομεν τὰ θαυμάσια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμί-

νος κ. Γερόντιος ὡς τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κρήτης προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Παρεκκλησίου Παναγίας Πορταϊτίσσης εἰς Σμάρι Καστελίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πανηγύρισαν ἐπίσης ἡ ὁμώνυμος καί ἀκμάζουσα Ἱ. Μονή εἰς Δυτικὸν Πέλλας, τὰ Ἱ. Ἑσυχαστήρια εἰς Δόξα Θεσ/νίκης

καί Ἀρτέμιδος (Λούτσας) Ἀττικῆς, καθὼς καί ὁ συνώνυμος Ἱ. Ναὸς Καλλιθέας Ἀθηνῶν.

➤ Τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου καθ' ἡμέραν ἐορτάζομεν τό ὑπερφυές Θεομητορικό θαῦμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγύρισαν ἱεροπρεπῶς αἱ Ἱ. Μοναὶ Ζωοδόχου Πηγῆς Πατρῶν καί Κοσμοσωτῆρος Κρυονερίου, ὡς ἐπίσης καί ὁ Ἱ. Ναὸς Ζωοδόχου Πηγῆς Πενταπλατάνου Γιαννιτσῶν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος προέστη τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Πατρῶν, ἐνῶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συνευχομένων ἐν τῷ ἱερῷ βήματι τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καί Μαραθῶνος κ. Φωτίου ἱερούργησε στήν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονὴ Κοσμοσωτῆρος Κρυονερίου.

➤ Στὴν Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Μαρίνης Κερατέας μέσα στό πλαίσιο τῆς ἀναστάσιμης πανδαισίας τό Σάββατο τῆς Διακαινησίμου 1/14 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. μέ κάθε λαμπρότητα ὅπως τὴν προβλέπει ἡ ἀγιορείτικη ἐκκλησιαστικὴ τάξις λιτανεύθηκε μετὰ τό πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Παναγίας Γοργοπήκου πού φυλάσσεται ὡς πολύτιμος θησαυρὸς στήν Ἱ. Μονή. Τῆς πανηγυρικῆς αὐτῆς συνάξεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερωντίου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐνῶ ἀξιοσημεῖωτη ὑπῆρξε ἡ ἐκπροσώπησις Ἱ. Μονῶν καί ἡ δυναμικὴ παρουσία τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος.

➤ Τὴν Κυριακὴ τοῦ Ἀντίπασχα πανηγύρισε ὁ δι-
 συπόστατος Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Τριάδος καί Ἀγ. Ἀποστόλου Θωμᾶ Κολινδρού.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Κυριακή Ὁρθοδοξίας 2007, Πολεμικό Μουσείο Ἀθηνῶν.

Ἱ.Μ. Φλεβριωτίσσης Σαλαμῖνος, 2-2-2007.

Χειροτονία π. Στυλιανοῦ Τομαῆ, 18-2-2007.

Λιτανεία Γοργοπηκόου, Κερατέα 1-4-2007.

Χειροτονία π. Ἰωάννου Ἀλεξάκη, 14-4-2007.

ΕΝΤΥΠΙΟΝ ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 122/2001
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ: 1734